Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Φεβρουαρίου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 8

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 53.)

Ἄκρα σιωπὴ καὶ ἡσυχία. Δὲν ἤκουες ἄλλο, παρὰ τὸν ψίθυρον τοῦ κύματος, καθὼς ἐκτυποῦσεν ἐλαφρὰ εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Ἀ ρ γ ο ν α ύ τ ο υ, καὶ κάθε τόσον, κατὰ διαστήματα ἰσόχρονα, τὰς φωνὰς τῶν φρουρῶν.

Ὁ Ρογῆρος ἐκρεμάσθη ἀπὸ ἓν σχοινίον, τὸ ὁποῖον εἶχον ἑτοιμάσῃ ἐπίτηδες, ἐγλύστρησε σιγὰ-σιγὰ καὶ εὑρέθη εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου τὸν ἠκολούθησεν ἀμέσως καὶ ὁ Βιλλαμπούας.

Ἤρχισαν νὰ κολυμβοῦν καὶ οἱ δύο... Ἀλλὰ εἴτε διότι ὁ σκαπανεύς, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἔκαμε κάποιον θόρυβον καθὼς ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, εἴτε διότι ὁ φρουρὸς ἔτυχε προσεκτικώτερος καὶ ὀξυδερκέστερος τοῦ συνήθους, μόλις οἱ δραπέται εἶχον προχωρήσῃ ὀλίγα μέτρα, ἐξαφνα ἠκούσθη μία τουφεκιά, καὶ μία σφαῖρα ἐσφύριξεν εἰς τ' αὐτιά των.

Ἀμέσως, ὡς διὰ μαγείας, ὅλαι αἱ κουπασταὶ ἐγέμισαν ἀπὸ στρατιώτας, ἀνήφθησαν δᾷδες, καὶ σωστὴ συμπυροκρότησις, βροχὴ σφαιρῶν, ἔπεσε κατὰ τῶν δύο συντρόφων.

Ἀλλὰ χωρὶς νὰ φοβηθοῦν ἐκεῖνοι, ἐκολύμβησαν μὲ μεγαλήτερον ἀκόμη σθένος, καὶ κατώρθωσαν νὰ φθάσουν μαζὶ μέχρις ἑνὸς ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ βρικίου ἀγκυροβολημένου ἀρκετὰ πλησίον τῆς ἀκτῆς. Ἐκεῖ ἐπιάσθησαν ἀπὸ τὸ πηδάλιον καὶ ἔμειναν ἀκίνητοι, κρατοῦντες καὶ τὴν ἀναπνοήν των.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ ὅλα τὰ πολεμικὰ ἐρρίφθησαν λέμβοι εἰς τὴν θάλασσαν. Μία ἐξ αὐτῶν ἐπλησίασε τὸ βρίκιον καὶ ἠρώτησεν ἂν εἶδαν κανένα. Ὁ πλοίαρχος ἀπήντησεν, ὅτι ἐξαπέστειλε καὶ αὐτὸς μίαν λέμβον, καὶ ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες του ἐπρόσεχαν καλά...

Ὁ Ρογῆρος καὶ ὁ Βιλλαμπούας ἐνόμιζαν πλέον ὅτι ἐγλύτωσαν, ὅταν ἓν τυχαῖον περιστατικόν, μᾶλλον ἀστεῖον, τοὺς κατέστρεψεν.

Ἀπὸ τὰς χεῖρας ἑνὸς ναύτου, ὁ ὁποῖος ἐφύλαττεν ἐπάνω εἰς τὸ βρίκιον, ἐξέφυγεν ἐξ ἀπροσεξίας ἡ πίπα του, καὶ ἔπεσεν ἴσα-ἴσα ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι τοῦ σκαπανέως.

Ἡ πίπα ἦτο ἀρκετὰ βαρεῖα καὶ ἔπιπτεν ἀπὸ ὑψηλά· ὁ δὲ Βιλλαμπούας, εἰς τὸ ἀπροσδόκητον αὐτὸ κτύπημα, δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μίαν κραυγὴν πόνου.

Ἀμέσως ἡ λέμβος, ἡ ὁποία ἔφευγεν ἤδη, ἐπέστρεψεν ὀπίσω καὶ συνέλαβε τοὺς δύο δυστυχεῖς, ἐξηντλημένους πλέον καὶ ἀνικάνους νὰ σωθοῦν διὰ τῆς φυγῆς.

Μόλις ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Ἀ ρ γ ο ν α ύ τ η ν, τοὺς ἔκηραν καὶ τοὺς ἔκλεισαν εἰς τὴν εἱρκτήν, διὰ νὰ τοὺς τιμωρήσουν διὰ τὴν ἀποτυχοῦσαν ἀπόπειράν των.

Ἂν ἡ συνήθης ἐπὶ τοῦ πλοίου ζωὴ ἦτο μαρτύριον, φαντασθῆτε τί ἦτο ἡ ζωὴ μέσα εἰς τὴν εἱρκτήν... Ὁ Ρογῆρος καὶ ὁ Βιλλαμπούας ἐξῆλθον συντετριμμένοι καὶ ἐλεεινοί, ἀφ' οὗ ἀπέτισαν τὴν ποινήν των.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν εἶχον παραιτηθῇ τῆς ἰδέας νὰ ἀνακτήσουν τὴν ἐλευθερίαν των μὲ κάθε τρόπον, καὶ ὁλονὲν ἐζητοῦσαν νέον σχέδιον δραπετεύσεως. Τώρα ὅμως τὸ πρᾶγμα ἦτο δι' αὐτοὺς πολὺ πλέον δυσκολώτερον καὶ σχεδὸν ἀκατόρθωτον. Οἱ δεσμοφύλακες τοὺς ἐπέβλεπον μὲ ὅλως ἐξαιρετικὴν αὐστηρότητα. Ποτὲ σχεδὸν δὲν τοὺς ἄφιναν μόνους, καὶ εἰς πᾶσαν ὥραν τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας ἤρχοντο νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι ἦσαν ἐκεῖ, τοὺς ἔψαχναν, ἐξήταζαν τὰ τοιχώματα τοῦ ὑποστρώματος. Ὁ Ρογῆρος καὶ ὁ Βιλλαμπούας ἦσαν πλέον ἀπελπισμένοι ὅτι οἱ δεσμοφύλα-

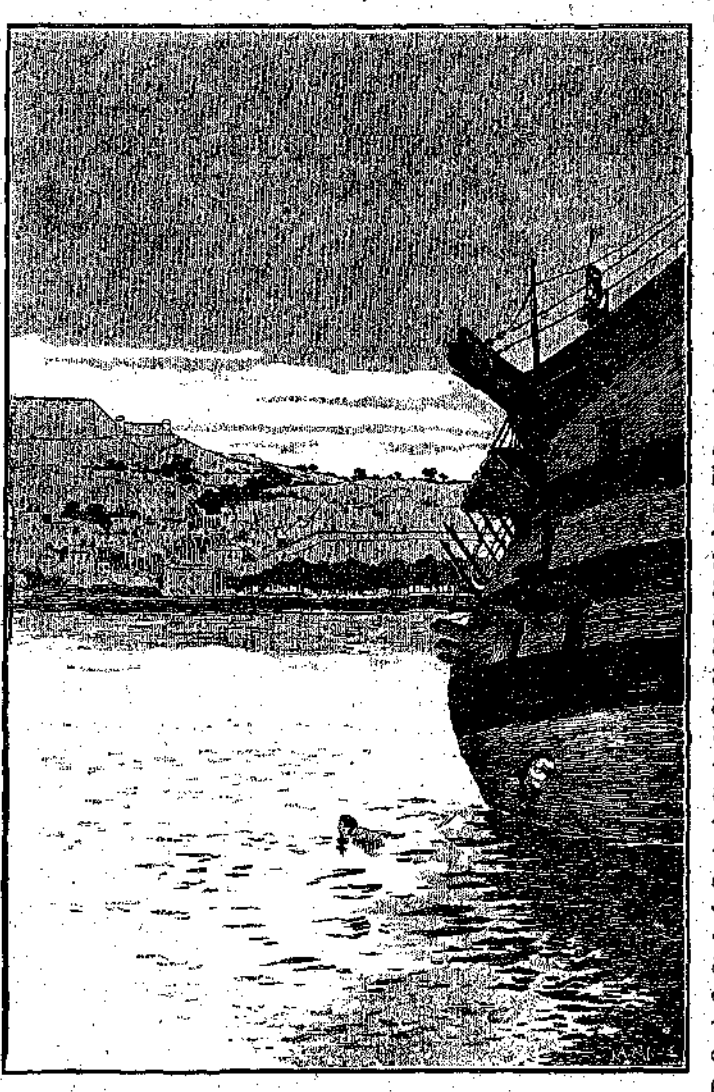

« Εὑρέθη εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου τὸν ἠκολούθησεν ἀμέσως καὶ ὁ Βιλλαμπούας » (Σελ. 61 στήλ. α'.)

κές δὲν θατοὺς ἄφιναν ποτέ, ὄχι νὰ ἐκτελέσουν, ἀλλ' οὔτε κἂν νὰ σκεφθοῦν νέον σχέδιον σωτηρίας, ὅταν μία εὐκαιρία ὁλωσδιόλου ἀπροσδόκητος, ἦλθε καὶ τους ἔδωσε νέον θάρρος, νέας ἐλπίδας...

Ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις εἶχε προτείνῃ εἰς τὴν ἀγγλικὴν μίαν μερικὴν ἀνταλλαγὴν αἰχμαλώτων, καὶ ὁ στρατάρχης Βίκτωρ διετάχθη νὰπαδώσῃ γάλλους τινὰς ἐκ τῶν κατέργων, ἀντὶ ἴσου ἀριθμοῦ ἄγγλων στρατιωτῶν. Ἡ Ἀγγλία ὅμως, μὴ θέλουσα νὰ προμηθεύσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον γυμνασμένους ἄνδρας εἰς τὸν γαλλικὸν στόλον, ἔθεσεν ὡς ὅρον, ὅτι οἱ ναῦται θὰ ἐξηροῦντο καὶ ὅτι ἡ ἀνταλλαγὴ θὰ ἐγίνετο ἀποκλειστικῶς μεταξὺ ἀνδρῶν ἀνηκόντων εἰς τὸν στρατὸν τῆς ξηρᾶς. Ἐκτὸς τούτου, ὅλοι ὅσοι εἶχον ἐπιχειρήσῃ ποτὲ νὰ δραπετεύσουν, θἀπεκλείοντο ἐπίσης αὐστηρῶς ἐκ τοῦ καταλόγου τῆς σωτηρίας.

Τὰ ἔμαθεν αὐτὰ ὅλα ὁ Ρογῆρος καὶ συνέλαβεν ἀμέσως ἓν λαμπρὸν σχέδιον.

— Ἀ, αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ τα καταφέρουμε χωρὶς ἄλλο ! εἶπε πρὸς τὸν σκαπανέα.

— Μὰ πῶς; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ὁ Βιλλαμπούας· δὲν ἄκουσες λοιπόν, ὅτι ὅσοι ἐδοκίμασαν νὰ τοσκάσουν ὅπως ἐμεῖς, αὐτοὶ θὰ καθήσουν τώρα εἰς τ' αὐγά των ;

— Τὸ ξεύρω· ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ φύγουμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι. . .

— Ἐξηγήσου καλλίτερα, παιδί μου, γιατὶ δὲν σε καταλαβαίνω· ξεύρεις, δὲν ἔχω τὴν ἱκανότητα νὰ λύω αἰνίγματα...

— Αὐτὸ τὸ αἴνιγμα ὅμως εἶνε ἁπλούστατον : Θὰ πάρουμε τὴ θέσι καὶ τὰ φορέματα δύο συντρόφων μας. Θὰ περάσουμε πῶς εἴμεθα αὐτοί, καὶ ἔτσι θὰ γελάσουμε μιὰ χαρὰ καὶ τοὺς Ἱσπανοὺς καὶ τοὺς Ἄγγλους.

— Εἶσαι μικρὸς ἀκόμα, φίλε μου Φλαουτάκη ! Καὶ ποιὸς θά σου δώσῃ τὴ θέσι του καὶ τὰ ροῦχα του, γιὰ νὰ μείνῃ αὐτὸς ἐδῶ μέσα καὶ σὺ νὰ γυρίσῃς στὴν κατρίδα σου ; Εὔκολο τὸ νομίζεις ; Ἔπειτα ποῦ φαίνεται πῶς δὲν θὰ γνωρίσουν τῆς σεβάσμιες φάτσες μας ;

— Αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά, ἀπήντησεν ὁ Ρογῆρος. Ἔλα, ἂς ἀλλάξωμεν ὁμιλίαν, γιατὶ οἱ δεσμοφύλακες πλησιάζουν. . . Τί ἀγάπη πού μας ἔχουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ! οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν μακρυά μας ! . .

Ὁ Ρογῆρος λοιπὸν ἀνέλαβε νὰ ἐκτελέσῃ μόνος του τὸ εὐφυὲς σχέδιον. Ἡ ἀρχὴ ἦτο τὸ δυσκολώτερον μέρος. Ἔπρεπε νὰ εὑρεθοῦν δύο αἰχμάλωτοι, ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐπρόκειτο νὰ ἐλευθερωθοῦν, πρόθυμοι νὰ παραχωρήσουν τὴν θέσιν των, ἀντὶ χρημάτων βεβαίως. Καὶ μολονότι ἡ ἐλευθερία δὲν πωλεῖται τόσον εὔκολα, εὑρέθησαν ἐπὶ τέλους δύο στρατιῶται ἑνὸς πεζικοῦ συντάγματος,—αἰχμαλωτισθέντες εἰς τὰς ἀποικίας καὶ ἐσχάτως μετενεχθέντες ἐπὶ τοῦ Ἀργοναύτου διὰ ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ, οἱ ὁποῖοι ἐδέχθησαν νὰ παραχωρήσουν εἰς τὸν Ρογῆρον καὶ εἰς τὸν Βιλλαμπούαν τὴν θέσιν των καὶ τὰ ὀνόματά των, ἀντὶ τῶν λειψάνων τοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ, μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε φιλοδωρήσῃ τὸν Ρογῆρον ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος λοχαγὸς τῶν Πεζοναυτῶν τῆς Φρουρᾶς, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ παιδίον ἀνεχώρει ἐκ τῆς Ἀρχαίας Καστέλλης.

Ἐπρόκειτο τώρα νὰ γίνῃ ἡ μεταμόρφωσις,— πρᾶγμα ὄχι τόσον εὔκολον. Οἱ στρατιῶται ἐκεῖνοι εἶχον φοβεροὺς μύστακας καὶ ἦσαν μαυρισμένοι ἀπὸ τὸν ἥλιον τῶν τροπικῶν. Ἐκτὸς τούτου ἔφερον καὶ στολὴν ἐντελῶς διαφορετικὴν ἀπὸ τὴν στολὴν τῶν δύο φίλων.

Ὁ Ρογῆρος ὅμως εἶχεν ἀρκετὰ ἐφευρετικὸν πνεῦμα διὰ νὰ παρακάμψῃ αὐτοὺς τοὺς σκοπέλους. Ἔζεμάτισε καπνόν, τὸν ἄφησε νὰ μουσκεύσῃ πολὺ μέσα εἰς ὀλίγον νερόν, καὶ μὲ τὴν παράξενην αὐτὴν βαφὴν ἔβαψε τὸ πρόσωπόν του, καθὼς καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ σκαπανέως. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ δύο φίλοι ἀπέκτησαν εἰς τὴν ἐντέλειαν τὸ ἰδιάζον ἐκεῖνο χρῶματῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐφύθησαν πολὺν καιρὸν εἰς τὰς ἀποικίας. Κατόπιν ὁ Ρογῆρος ἐψαλλίδισεν ὀλίγον τὴν γενειάδα τοῦ Βιλλαμπούα καὶ ἀπέκτησεν ἕνα ζευγάρι μουστάκια, ὅπως τὰ ἤθελε· καὶ τέλος, χάρις εἰς τὴν δεξιότητα καὶ τὴν προθυμίαν ἑνὸς ράκτου, εὑρισκομένου μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων, οἱ ὁποῖοι ἐπρόκειτο νὰ ἀποδοθοῦν, ἡ μεταμόρφωσις τῶν στολῶν ἔγινε μὲ τὴν μεγαλητέραν ταχύτητα καὶ εὐκολίαν.

Ὅμως, μὲ ὅλας τὰς παρακλήσεις καὶ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ Ρογῆρου, ὁ σκαπανεὺς ἐστάθη ἀδύνατον νὰ κόψῃ τὴν μακράν του γενειάδα, λέγων ὅτι ἀρκετὰ μεγάλην θυσίαν ἔκαμεν ἤδη, θυσιάσας ὀλίγας τρίχας «διὰ τὰ μουστάκια τοῦ παιδιοῦ». Μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας συγκατετέθη νὰ την κρύψῃ μ' ἕνα μακρὺ σάλι, τὸ ὁποῖον ἐτύλιξεν εἰς τὸν λαιμόν του καὶ τὸ ἐσήκωσε σχεδὸν ὡς τὴν μύτην του.

Ἡ στιγμὴ τῆς ἀναχωρήσεως ἔφθασε.

Μὲ συγκίνησιν μεγάλην, οἱ δύο φίλοι ἀπεκρίθησαν « παρών ! » ὅταν ἤκουσαν τὰ ὀνόματα, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀγοράσῃ, καὶ ἔλαβον θέσιν εἰς τὴν γραμμὴν τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσουν. Προσεποιοῦντο γαλήνην, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχον, καὶ ἐτερέτιζον ἓν ᾆσμα φαιδρόν.

Ἦσαν ὅμως τόσον καλὰ μετεμφιεσμένοι καὶ μεταμορφωμένοι, ὥστε, χωρὶς νὰ ἐγείρουν τὴν παραμικρὰν ὑπόνοιαν, χωρὶς νὰ κινήσουν διόλου τὴν προσοχὴν τῶν δεσμοφυλάκων, κατῆλθον καὶ ἐτοποθετήθησαν εἰς μίαν ἐκ τῶν λέμβων.

Ἐπὶ τέλους τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως ἐδόθη, αἱ λέμβοι ἐξεκίνησαν, καὶ οἱ δραπέται ἀνέπνευσαν ἥσυχοι. . .

Ἡ ἡμέρα ἦτο ἐξαισία· καὶ τὴν θερμότητα τοῦ λαμπροῦ ἡλίου ἐμετρίαζεν ἡ αὔρα, ἡ ὁποία ἔπνεεν ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ ὤθει τὰς λέμβους πρὸς τὴν τόσῳ ποθητὴν ἀκτήν. . .

Ἔξαφνα, μία λέμβος καταβιβάζεται ἀπὸ τὸν Ἀργοναύτην, καὶ διευθύνεται ταχεῖα πρὸς αὐτούς.

Ὁ Ρογῆρος καὶ ὁ Βιλλαμπούας ἀνατρίχιασαν, ὠχρίασαν, καὶ ἀντήλλαξαν βλέμμα ἀφώνου ἐρωτήσεως.

Μήπως; ἀνεκάλυψαν τὴν πανουργίαν των καὶ ἤρχοντο νὰ τους συλλάβουν ;

Ἀλλ' ἡ λέμβος προσωρμίσθη, χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι τοὺς προσέχει, καὶ οἱ δραπέται ἡσύχασαν καὶ πάλιν.

Ἡ φορτηγίς, ἡ μεταφέρουσα τοὺς αἰχμαλώτους, προσορμίζεται ἐπὶ τέλους καὶ αὐτή. Ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας τοὺς περιμένει ἡ ἐλευθερία καὶ τὸ ἱσπανικὸν ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖον θὰ τους ὁδηγήσῃ εἰς τὸ μέρος, ὅπου θὰ γίνῃ ἡ ἀνταλλαγή.

Ἀλλὰ νέος τρόμος, νέα ἀγωνία συσφίγγει τὴν ψυχὴν τοῦ Ρογῆρου. . . Εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, βλέπει τὸν Ρενὼ καὶ τὸν Μπρόουν, οἱ ὁποῖοι τὸν δείχνουν εἰς ἕνα ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικοῦ. Καὶ ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς εἶνε ἴσα-ἴσα ὁ ὑποπλοίαρχος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Φρουρᾶς τοῦ Ἀργοναύτου. . .

— Πῶς, κύριοι ; εἶπεν ὁ Ἄγγλος, πλησιάσας τοὺς δύο φυγάδας. Θέλετε νὰ μας ἐγκαταλείψετε ; Δὲν σας ἀρέσει λοιπὸν ἡ συντροφιά μας ;

Καὶ τείνας μὲ οἰκειότητα τὴν χεῖρα πρὸς τὰ ψεύτικα μουστάκια τοῦ Ρογήρου, ἐτράβηξεν ἐλαφρὰ τὸ ἕνα, τὸ ὁποῖον ἔμεινεν εἰς τὰ χέρια του.

— Βλέπετε πῶς ἔτσι εὔκολα δὲν μας γελοῦν ἐμᾶς ! προσέθεσεν.

Ἡ ἀντίστασις τώρα θὰ ἦτο παραφροσύνη. Ὁ Ρογῆρος καὶ ὁ Βιλλαμπούας παρεδόθησαν ἀμέσως, κατάπληκτοι, ἀπελπισμένοι ἀπὸ τὸ ναυάγιον αὐτὸ μέσα εἰς τὸν λιμένα, καθ' ἣν στιγμὴν ἐνόμιζαν πλέον ὅτι ἦσαν ἐλεύθεροι !

Διὰ νὰ μὴ ἐκθέσουν τοὺς δύο στρατιώτας, τοὺς ὁποίους εἶχον ἀντικατάστῃσῃ, ἐψέλλισαν μερικὰς δικαιολογίας καὶ προσεπάθησαν νὰ πλάσουν μίαν ἱστορίαν. Ἀλλ' οὔτε τοὺς ἤκουσαν, οὔτε ἂν τοὺς ἤκουον, θά τους ἐπίστευαν.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Σὶ τὸν ἀνερχόμενον ἀπὸ τῶν Χαυτείων διὰ τῆς Λεωφόρου Πανεπιστημίου, κάμνει ἐντύπωσιν ἐν πρώτοις ἓν μέγαρον, ἐγειρόμενον δεξιᾷ εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Προαστείου, ὑψηλὸν καὶ τετράγωνον, μὲ δῶμα τὸ ὁποῖον ὑπενθυμίζει ἐπάλξεις φρουρίου, μεγαλοπρεπὲς καὶ σοβαρὸν ὡς πύργος, καὶ σχεδὸν κατηφὲς μὲ ὅλην του τὴν λευκότητα. Κάμνει ἐντύπωσιν καὶ μία οἰκία ἐκτάκτως μεγάλη καὶ πολυσύνθετος,—ἀριστερᾷ, εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Πινακωτῶν, — οἰκία γιγαντιαία, κατέχουσα χῶρον πέντε συνήθων μεγάλων οἰκιῶν, μὲ μίαν σειρὰν τετραπλῆν παραθύρων καὶ ἐξωστῶν, ἀτελείωτην. Ὀλίγον παραπάνω ἐγείρεται μέγα οἰκοδόμημα μὲ αὐλὴν κιγκλιδόφρακτον, μ' εὐρεῖαν μαρμαρίνην κλίμακα, ὁδηγοῦσαν πρὸς θύραν μὲ κομψὴν παραστάδας, ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τῆς ὁποίας ἀναγινώσκεται χρυσοῖς γράμμασιν ἡ λέξις: Ἀρσάκειον.

Ἐδῶ θὰ σταματήσῃ ἐπ' ὀλίγον ὁ διαβάτης, διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὸ Κατάστημα, τὸ ὁποῖον εἶνε ἑστία φωτὸς διὰ τὴν ἑλληνίδα γυναῖκα, τὸ Κατάστημα τὸ ὁποῖον μορφώνει τὰς μελλούσας μητέρας, αἱ ὁποῖαι πάλιν θὰ μορφώσουν τοὺς μέλλοντας πολίτας τοῦ Ἔθνους... Ὦ, πόσον μεγάλη εἶνε ἡ ἀποστολή σας, τρυφεραὶ νεάνιδες, πού σας στεγάζει ἡ ἱερὰ αὐτὴ στέγη !

Σᾶς βλέπω διὰ τῆς φαντασίας, νὰ κύπτετε πρὸ τοῦ βιβλίου, ἐντὸς τῆς μεγάλης αἰθούσης τῆς παραδόσεως μὲ τὰ ὑψηλὰ παράθυρα, καὶ ἐνθυμοῦμαι τὸ σοφὸν γνωμικὸν τοῦ Ἰουλίου Σίμωνος : «Ὁ ἀνατρέφων καλῶς υἱόν, — εἶπεν ὁ γάλλος φιλόσοφος,—παρέχει εἰς τὴν πατρίδα χρηστὸν πολίτην· ἀλλ' ὁ ἀνατρέφων καλῶς θυγατέρα, παρέχει ὁλόκληρον χρηστὴν οἰκογένειαν.» Δόξα καὶ εὐγνωμοσύνη εἰς τὸν ἐθνικὸν εὐεργέτην, ὁ ὁποῖος ἐχάρισεν εἰς τὰς θυγατέρας μας καὶ εἰς τὰς ἀδελφάς μας τὸ πλούσιον τῆς παιδείας δῶρον. Σᾶς ἀκούω τώρα νὰ ψάλλετε ἀπὸ κοινοῦ ἓν ᾆσμα γλυκὺ καὶ ἁρμονικόν . . . Πόσον τὸ αἰσθάνεσθε! Πόσον σᾶς συγκινεῖ καὶ πόσον μᾶς συγκινεῖτε δι' αὐτοῦ ! Εἶνε ὁ ὕμνος τοῦ Ἀρσάκη ! . .

Ἀλλ' ἰδοὺ ἀμέσως ἄλλο προσκύνημα. Δεξιᾷ, ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους, ὑπάρχει μικρὸς ταπεινὸς οἰκίσκος, μὲ τέσσαρα πράσινα παράθυρα, συνεσταλμένος καὶ συνθλιβόμενος ἐν τῷ μέσῳ τῶν γειτονικῶν μεγάρων. Ἀλλ' ἐπὶ τῆς προσόψεώς του ὑπάρχει ἐντετιχισμένη μαρμαρίνη πλάξ, φέρουσα τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν : « Ἐνταῦθα ἀπέθανεν ὁ Α. Ρ. Ραγκαβῆς. » Οὕτως, ὁ μικρὸς αὐτὸς οἰκίσκος εἶνε μνημεῖον δόξης, καὶ ἠμπορεῖ νὰ προσδλέπῃ ὑπερήφανος ὅλα τὰ πέριξ μεγαλοπρεπῆ οἰκοδομήματα. Ἐδῶ ἀπέθανεν εἷς τῶν μεγίστων ἀνδρῶν τῆς νέας Ἑλλάδος, ὁ Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς, ὁ ποιητής, ὁ συγγραφεύς, ὁ ἐπιστήμων, ὁ διπλωμάτης, ὁ ὁποῖος εἰς τόσα στάδια διέπρεψε καὶ εἰς τὸν ὁποῖον τόσα ὀφείλει προπάντων ἡ νεωτέρα μας φιλολογία. Καὶ οἱ θαυμασταί του ἔσχον τὴν εὐλαβῆ ὅσον καὶ εὐφυᾶ ἰδέαν νὰ ἐντειχίσουν ἐπὶ τῆς οἰκίας τὴν πλᾶκα αὐτήν, ἡ ὁποία τόσας μεγάλας ἀναμνήσεις προκαλεῖ. Καὶ ἂν δὲν σφάλλω, εἶνε ἡ πρώτη τοιούτου εἴδους ἐπιγραφή, ἡ ὁποία ἐκόσμησε μέχρι τοῦδε τὴν πρωτεύουσαν.

Ἐφθάσαμεν τώρα εἰς τὸ κέντρον, εἰς τὸ σπουδαιότερον σημεῖον τῆς Λεωφόρου. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ εὐρυτάτου αὐτοῦ χώρου ἐγείρεται τὸ Πανεπιστήμιον, ἔχον ἀριστερᾷ μὲν τὴν Σινοίαν Ἀκαδημίαν, δεξιᾷ δὲ τὴν Βαλλιάνειον Βιβλιοθήκην,— τὸ ταῖρι, ἢ ὅπως λέγουν οἱ γαλλίζοντες, τὸ παντὰν τῆς Ἀκαδημίας.

Ὁ ἀνερχόμενος θὰ συναντήσῃ ἀριστερᾷ του πρῶτα τὴν Βιβλιοθήκην. Καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο οἰκοδόμημα ὀφείλεται εἰς τὴν γενναιοδωρίαν ζαπλούτων καὶ φιλοπατρίδων ὁμογενῶν — τῶν ἀδελφῶν Βαλλιάνων. Εἶνε ὁλομάρμαρον καὶ ὁμοιάζει πολὺ μὲ ἀρχαῖον ναόν, ἀποτελούμενον ἀπὸ τὸ κύριον οἰκοδόμημα καὶ ἀπὸ δύο περίπτερα. Ἔχει μεγαλοπρεπὲς περιστύλιον καὶ μίαν διπλῆν, ἐξαισίαν μαρμαρίνην κλίμακα ἐπὶ τῆς προσόψεως, ἡ ὁποία παρέχει εἰς τὸ κτίριον τὴν ἰδιαιτέραν του ὄψιν. Ὁ ἐσωτερικὸς τοῦ κτιρίου σκελετὸς ἔγινεν ὅλος σιδηροῦς, διὰ νὰ εἶνε ἐξησφαλισμένα κατ' ἐνδεχομένης πυρκαϊᾶς τὰ βιβλία καὶ τὰ πολύτιμα χειρόγραφα, τὰ ὁποῖα θὰ περιλάβῃ μίαν ἡμέραν. Διότι, σημειώσατε, τὸ κτίριον δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη, καὶ ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη, ἡ ὁποία μέχρι σήμερον εὑρίσκεται εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, θὰ μετακομισθῇ ἐδῶ ἀργότερα.

Τὸ μέγαρον τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης κτίζεται ἐπὶ τοῦ χώρου ἀκριβῶς, τὸν ὁποῖον κατεῖχεν ἄλλοτε τὸ ἄλσος τοῦ Πανεπιστημίου. Τὸν ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη τὸν πράσινον αὐτὸν χῶρον μὲ τὰς ἰσχνάς του δενδροφυτείας καὶ μὲ τὸ μαρμάρινον μνημεῖον τῶν Ἱερολοχιτῶν, τὸ ὁποῖον ὑψοῦτο ἐν τῷ μέσῳ. Ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον αἱ γειτόνισσαι ἔδεναν σχοινία καὶ ἁπλώναν ροῦχα, ἐν ᾧ οἱ νεαροὶ φοιτηταί,—ἤμην κ' ἐγὼ μεταξὺ αὐτῶν ! —περιεφερόμεθα ὑπὸ τὴν ἀμφίβολον σκιὰν τῶν φυλλωμάτων, συζητοῦντες μὲ ὅλην τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν θέρμην τῆς χρυσῆς ἡλικίας . . . Ἀργότερα ἕνας τοῖχος περιέφραξε τὸ ἄλσος· ἡ στήλη τῶν Ἱερολοχιτῶν μετεφέρθη εἰς τὸ Πολύγωνον· τὰ ἰσχνὰ δενδρύλλια ἀπεκόπησαν κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπῆρχε παρὰ μία πτωχὴ πρασινάδα, ὑψοῦται τώρα τὸ μέγα καὶ καλλιμάρμαρον κτίριον.

Ἀλλ' ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.

ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 55)

— Ἔχεις δίκηο, Κοραλία μου, ἀπήνησεν ὁ Γεράρδος, διὰ νὰ καθησυχάσῃ τὴν ἀδελφήν του καὶ νὰ της μεταδώσῃ ἐλπίδα, τὴν ὁποίαν, φεῦ ! δὲν εἶχεν οὔτε αὐτὸς —ἔχεις δίκηο. Ἠκολούθησαν βέβαια τὸν ἴδιον δρόμον μὲ ἡμᾶς. Μήπως ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ ρεῦμα δὲν παρασύρει ὅλες τὲς βάρκες ; Θὰ φθάσουμε λοιπὸν ὅλοι ἐστὸ ἴδιο μέρος, καὶ θὰ συναντηθοῦμε ἐστὴν ξηρά.

— Ἡ Λίνα εἶνε ἐδῶ, εἶπεν ἡ Κοραλία μετ' ὀλίγας στιγμὰς σιωπῆς. Ἡ καϊμένη ! . . πῶς την λυποῦμαι ! . . εἶνε πολὺ πειὸ δυστυχὴς ἀπὸ ἡμᾶς, γιατὶ δὲν ἔχει κανένα . . . Ἡ μητέρα τὴν ἀγαποῦσε πολύ . . .

Ἡ Κοραλία δὲν εἰμπορεῖ πλέον νὰ προχωρήσῃ. Κλίνει ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Γεράρδου καὶ ἀφίνει ἐλευθέραν τὴν ροὴν τῶν δακρύων της.

Ὁ δυστυχὴς Γεράρδος δαγκάνει τὰ χείλη, διὰ νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά του. Ὄχι, δὲν πρέπει νὰ κλαύσῃ ! Ἔχει καθῆκον νὰ παρηγορήσῃ αὐτός, νὰ ἐγκαρδιώσῃ, νὰ προστατεύσῃ τὴν ἀδελφήν του, νὰναπληρώσῃ τοὺς προστάτας, τοὺς ὁποίους ἔχασε. Τὴν περιβάλλει διὰ τοῦ βραχίονός του καὶ τῇ λέγει τρυφερῶς, ἀλλὰ καὶ μὲ πολλὴν σταθερότητα:

— Μὴν κλαῖς, ἀδελφούλα μου ! μὴν ἀκελπίζεσαι ! Δέν μας ἀρκεῖ τώρα ἡ μεγάλη αὐτὴ εὐτυχία, ποῦ δὲν ἐχωρίσαθημεν ; Θάρρος ! Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ ἐπανεύρωμεν γρήγορα καὶ τοὺς ἄλλους . . . Ὁ Λεγκὲν δέν μας εἶπε τόσες φορές, ὅτι μία ὥρα ἀρκεῖ διὰ νὰ μεταβάλῃ τὰ πάντα εἰς τὴν θάλασσαν ; Ποιὸς τὸ ξεύρει ! Ἀπόψε εἰμπορεῖ νὰ συναντήσουμε ἔξαφνα κανένα πλοῖο, καὶ μέσα εἰς τὸ πλοῖο νὰ εἶνε ὅλοι οἱ δικοί μας . . . Καθόλου δύσκολον ! Αὐτὴ ἡ θάλασσα εἶνε τόσον περαστική, ποῦ μου φαίνεται μάλιστα παράξενο, πῶς δὲν ἐσυναντήσαμεν ἀκόμη κανένα πλοῖον ! . . Ἀ, τοὺς δειλούς, τοὺς ἀτίμους, τοὺς κα-

κούργους τοὺς ἀποψινούς! προσέθεσε μὲ ἀγανάκτησιν λυσσώδη. Νά μας ἐγκαταλείψουν ἔτσι καὶ νὰ φύγουν. Μὰ γίνεται μεγαλητέρα ἀτιμία;

— Ὄχι! ἀνέκραξεν ἡ Κοραλία. Δι' αὐτὸ εἶμαι βεβαία ὅτι τὸ πλοῖον αὐτὸ δὲν θὰ ἦτο γαλλικόν.

— Ποτέ! ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, ὑπερήφανος ἐν τῷ πατριωτισμῷ του. Γάλλοι δὲν θὰ ἔκαμναν ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα!

— Δυστυχισμένε πλοίαρχε Φρανκέρ! ἀνέκραξεν ἡ Κοραλία. Πῶς ἀγαποῦσε τὸ πλοῖόν του!

— Ἀμὲ ὁ καϊμένος ὁ ἰατρὸς Λωμόνδος; εἶπεν ὁ Γεράρδος στενάζων. Ἄχ! ἂς ἤξευρα πῶς ἐσώθησαν!... Ἀμὲ ὁ Ἐρρῖκός μας;... τὸν εἶδες, Κοραλία, μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι, ποῦ δὲν ἄφινε νὰ κατεύθῃ κανένας πρὶν ἀπὸ τὰ γυναικόπαιδα;... Ἄχ, πῶς ἤθελα νὰ με ἄφιναν μαζί του... μαζὶ μὲ τὸν πατέρα... Ἀλλὰ μὲ ἔπιασαν καὶ μ' ἐκατέβασαν διὰ τῆς βίας, σὰν νὰ ἤμουν μπαοῦλο...

— Καλλίτερα... Δὲν εἶνε τώρα καλλίτερα, ποῦ εἶσαι μαζί μου;

— Ναί· ἔχεις δίκηο, Κοραλία. Ἔπειτα εἶνε καὶ ἡ μικρά, ἡ δυστυχισμένη Λίνα... Πρέπει νὰ την προστατεύσουμε, προσέθεσε σοβαρός.

— Σοῦ πονεῖ ἀκόμη τὸ κεφάλι; ἠρώτησεν ἡ Κοραλία περίφροντις.

— Ὄχι καὶ τόσο πολύ... μιὰ ζάλη μονάχα αἰσθάνομαι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ θὰ περάσῃ.

— Ἄχ, πῶς ἐτρόμαξα, ὅταν σὲ εἶδα ἔτσι χλωμὸ καὶ ἀκίνητο!..

— Ναί... εἶχα λιποθυμήσῃ σὰν νὰ ἤμουν γυναῖκα, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἐντρεπόμενος ὀλίγον διὰ τὴν ἀδυναμίαν του. Ἀλλὰ πίστευσε, ὅτι τὸ ἔπαθα ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησίν μου, ποῦ μὲ κατέβασαν ἔτσι σὰν μπαοῦλο.

Ἡ Κοραλία ἐστράφη πρὸς τὴν Λίναν, ἡ ὁποία ἐξυπνοῦσεν ἀπὸ τὸν πυρετώδη της ὕπνον. Φρίσσουσα ὑπὸ τὸ φόσημα τῆς πρωϊνῆς αὔρας, περιέφερε γύρῳ τοὺς μυωπάζοντας ὀφθαλμούς, προσπαθοῦσα νὰναγνωρίσῃ τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα τὴν περιεστοίχιζον. Ἐχάρη ὅταν ἐπανεῖδε τὸν Γεράρδον καὶ ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἡ Μαργαρόνα καὶ ὁ Λεγκὲν ἦσαν ἐκεῖ.

Τὰ τρία παιδία ἀνέλαβον τὴν μονότονον ἐπισκόπησιν τοῦ ὁρίζοντος, παρατηροῦντα συγχρόνως καὶ πόσον ἀλλόκοτα ἦσαν ἐνδεδυμένοι ὅλοι οἱ ἐντὸς τῆς λέμβου. Ὁ Γεράρδος εἶχε μὲν τὰ ἐνδύματά του, ὅπως καὶ ἡ Καρολία, ἀλλ' ἦτο ἀσκεπὴς τὴν κεφαλήν. Ἡ Λίνα δὲν ἐφοροῦσεν ὑποδήματα, καὶ τὸ μεγάλον ἐκεῖνο ἐπανωφόρι τὴν ἐσκέπαζεν ὅλην καὶ ἐσύρετο κάτω. Ἡ Κοραλία εἶχε προφθάσῃ νὰ φορέσῃ τὰ ὑποδήματά της καὶ νάρπάσῃ τὸ καπέλον της· μὲ τὴν κομψὴν δὲ κυανῆν ἐνδυμασίαν της καὶ μὲ τὴν στακτερήν της ζακέταν, ἦτο ἀρκετὰ εὐπρόσωπος... ναυαγός. Εὐτυχῶς ἡ Λίνα, ἐρευνήτασα εἰς τὰ θυλάκια τοῦ δανεικοῦ της φορέματος, εὗρεν ἕνα ταξειδιωτικὸν σκοῦφον ἄσπρον, διπλωμένον εἰς τέσσαρα, καὶ ἕνα σαλάκι μεταξωτόν, τὸ ὁποῖον ἀμέσως ἡ Καρολία τῆς ἐρόφεσεν εἰς τὸ κεφάλι, ἀντὶ πίλου, ἐν ᾧ ὁ σκοῦφος ἐδόθη εἰς τὸν Γεράρδον.

Οἱ ἄλλοι ναυαγοί, ὀλιγώτερον προνοητικοὶ τῆς οἰκογενείας Μασσαί, εὑρίσκοντο ὠσεπιτοκλεῖστον ἡμίγυμνοι καὶ σχεδὸν ὅλαι γυμνόποδες.

Ἡ Μαργαρόνα, ἡ ὁποία ἦτο καὶ αὐτὴ ὁπωσδήποτε ἐνδεδυμένη καὶ ἔβλεπε τόσην ὥραν ἀπὸ μακρυὰ «τὰ παιδιά της», δὲν ὑπέφερε μέχρι τέλους τὸν χωρισμὸν αὐτόν. Μεθ' ὅλας λοιπὸν τὰς θορυβώδεις διαμαρτυρίας τῶν γειτόνων της, ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν της καὶ ὥρμησε κατὰ μῆκος τῆς λέμβου, προσκρούουσα καὶ ὠθουμένη δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ· φθάσασα δὲ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, ἔπεσεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγαπητῶν της παιδιῶν καὶ τὰ ἐνηγκαλίσθη θερμῶς, χύνουσα ἄφθονα δάκρυα...

Τῆς ἔκαμαν ἐκεῖ θέσιν μὲ πολλὴν δυσκολίαν· ἀλλ' ἀψηφοῦσα τὰς μεμψιμοιρίας τῶν δυστρόπων συνναυαγῶν, ἡ ἀγαθὴ Μαργαρόνα ἐνεθρονίσθη, καὶ μὲ τὴν μίαν χεῖρα περιβάλλουσα τὴν Κοραλίαν, μὲ τὴν ἄλλην κρατοῦσα τὴν Λίναν, ἀπευθύνουσα πρὸς τὸν Γεράρδον μητρικὸν μειδίαμα καὶ φιλικὸν χαιρετισμὸν πρὸς τὸν Λεγκέν, ἀνέμενε τὴν συνέχειαν τῶν γεγονότων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Η ΝΗΣΟΣ ΚΑΙ Η ΗΠΕΙΡΟΣ. — ΔΙΑΦΩΝΙΑ. — ΠΡΩΤΑΙ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ.

Ὡρισμένως, ἡ λέμβος τῶν ναυαγῶν ἦτο μόνη, κατάμονη, ἐπὶ τῆς ἀπεράντου ἐρημίας τοῦ ὠκεανοῦ. Ὁ δακτύλιος τοῦ ὁρίζοντος τοὺς περιεκύκλονε πανταχόθεν σύνεχής, ἀδιάκοπος, ἀμείλικτος.

— Χά, χά!... αὐτὸ καταντᾷ ἀστεῖον! εἶπεν ὁ Λεγκέν. Ξεύρετε ποῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ μάθωμεν ποῦ εὑρισκόμεθα καὶ ποῦ πηγαίνομεν; Ὁ ἥλιος μᾶς δείχνει τὴν Ἀνατολὴν· καλά· ἀμὲ τὰ ἄλλα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος;

— Ἔχω ἕνα μικρὸν χάρτην τῆς Ἀφρικῆς καὶ μίαν πυξίδα τῆς τσέπης, ποῦ δὲν την χωρίζομαι ποτέ! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος. Ἂς εἶνε μικρή· δείχνει καὶ αὐτὴ τὰ κύρια σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη.

— Τότε λοιπὸν ἐσωθήκαμεν! εἶπεν ὁ Λεγκέν. Εὖγε σας, κύριε Γεράρδε. Θὰ μπορέσουμε νὰ βάλουμε πλώρη πρὸς τὴν Ἀφρική, ποῦ δὲν θὰπέχῃ βέβαια πολύ. Ἀλλὰ καλὸ θὰ ἦταν νὰ ἤξευρα ποῦ εὑρισκόμεθα χθές, τὴν ὥρα ποῦ μας ἔπιασε ἡ καταραμένη ἐκείνη ὁμίχλη.

— Τὸ ξεύρω ἐγώ! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος. Ἤμουν μαζί μὲ τὸν πλοίαρχο, ὅταν ἔκαμε τὴν συνειθισμένην καταμέτρησιν, καὶ τὸν εἶδα νὰ γράφῃ αὐτοὺς τοὺς ἀριθμούς: Βόρειον πλάτος: 19ο 15' 3''. Ἀνατολικὸν μῆκος: 34ο 5'.

— Λαμπρά! ἐξαίρετα! Νὰ τὶ θὰ πῇ νὰ εἶνε κανεὶς περίεργος... ἐκεῖ ποῦ πρέπει. Καὶ πόσες λεύγες λέτεν ἀπέχωμεν ἀπὸ τὴν Ἀφρική;

— Μά... σαράντα· ἕως πενῆντα ναυτικὲς λεύγες τοὐλάχιστον, ἀπὸ τὴν παραλίαν τοῦ Ἅγιαν καθὼς μοῦ ἔλεγεν ὁ ἰατρὸς Λωμόνδος.

— Χμ!.. ξεύρεις σὰν τὶ ἀνθρώπους εἰμπορεῖ νὰπαντήσῃ κανεὶς εἰς αὐτὴν τὴν παραλίαν;

— Ἀνθρώπους ὄχι πολὺ καθὼς πρέπει... Σομαλῆδες, ἂν δὲν σφάλλω..

— Ὅσο γιὰ αὐτό, διέκοψεν ἡ Κοραλία, εἴτε Σομαλῆδες ἀπαντήσῃ κανείς, εἴτε Μασαῆδες, εἴτε Μανδαράσους, εἴτε Ζουλοῦ, εἴτε Μακαλόλους, εἴτε Σουακελῆδες, εἴτε Κάφρους, εἴτε Ὁττεντότους, ὅλω τὸ ἴδιο εἶνε, γιατὶ ὅλοι τους τὸ ἴδιο ἀγαποῦν τοὺς Εὐρωπαίους.

— Ἄ διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Λεγκὲν ἔκπληκτος. Ποῦ ἐγνωρίσατε, κυρία Κοραλία, ὅλους αὐτοὺς τοὺς εἰδωλολάτρας;

— Ἐδιάβασα πολλὰ βιβλία περιηγητῶν, μέσα εἰς τὸ πλοῖο, ἀπήντησε στενάζουσα ἡ Κοραλία, καὶ εἶδα ὅτι εἶνε πολὺ κακοὶ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὅλοι, καϊμένε μου Λεγκέν.

— Ὠχουνοῦς! ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρόνα. Καλὲ μὴν εἶνε ἀνθρωποφάγοι;

— Ἀνθρωποφάγοι ὄχι! Ὁ κανιβαλισμὸς τώρα πλέον ἐξέλειψε, τοὐλάχιστον εἰς τὰ παράλια μέρη, γιατὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἀφρικῆς κανεὶς δὲν ἠξεύρει τὶ γίνεται... Ἀνθρωποφάγοι δὲν εἶνε, ἀλλὰ εἶνε ἄγριοι, σκληροὶ ἀχόρταγοι. Ὁ Θεὸς νὰ μας φυλάξῃ, νὰ μὴν πέσουμε στὰ χέρια τους!

— Ἐ καὶ νὰ σ' ἔπιανε κανένας Κανίβαλος, Μαργαρόνα! εἶπεν ὁ Γεράρδος, καταλαμβανόμενος ὑπὸ τῆς συνήθους του φαιδρότητος καὶ γελῶν χωρὶς νὰ θέλῃ. Τὶ ἐξαίσια μπιφτέκια θὰ ἔκοβεν ἀπὸ πάνω σου! Μόνον νὰ σ' ἔβλεπε, θὰ του ἔτρεχαν τὰ σάλια.

— Μπᾶ! μπᾶ! μπᾶ! τὶ λόγια εἶνε αὐτά; Κουνήσου ἀπὸ τὸν τόπο σου, παιδί μου! εἶπεν ἡ Μαργαρόνα σταυροκοπουμένη.

— Ἄ!... διέκοψεν ἔξαφνα ἡ Κοραλία, ἐκβάλλουσα κραυγὴν τρόμου. Ἰδὲς ἐκεῖ, Γεράρδε!

Καὶ ἐδείκνυεν ἐπὶ τῆς γλαυκῆς, τῆς ὡς κρύσταλλον διαφανοῦς θαλάσσης, ἐκεῖ πλησίον, ἓν σημεῖον σκοτεινόν. Κύψας τότε ὁ Γεράρδος διέκρινεν εἰς βάθος

δύο μέτρων περίπου ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἕνα πελώριον καρχαρίαν, μὲ πρόσωπον πλατύ, μὲ στόμα φοβερόν, μὲ τὴν οὐρὰν ἀνοικτὴν ὡς ριπίδιον. Ἡ λέμβος ἔτρεχε μὲ ταχύτητα πέντε περίπου χιλιομέτρων τὴν ὥραν, καὶ τὸ θηρίον τὴν ἠκολούθει παρὰ πόδας ὡς νὰ ἦτο ἡ σκιά της. Ὁ Γεράρδος ὀπισθοχώρησε μετὰ φρίκης, καὶ ὅλοι οἱ ναυαγοὶ παρετήρουν ἔντρομοι τὸν φοβερὸν καρχαρίαν. Ὁ Λεγκὲν ἔπτυσεν εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς σημεῖον καταφρονήσεως, καὶ ἁρπάσας μίαν κώπην, ἐκτύπησε δι' αὐτῆς τὸν ἰχθὺν ἰσχυρῶς ἐπὶ τῆς ράχεως. Τὸ κτύπημα τὸν ἐτρόμαξε, καὶ κινήσας τὴν οὐρὰν του ταχέως, ἐβυθίσθη μὲ τόσην ὁρμήν, ὥστε ἡ ἐπιφάνεια ἐγέμισεν ἀπὸ φυσαλλίδας. Ὅταν τὸ ὕδωρ ἀνέκτησε τὴν πρώτην του διαφάνειαν, ὁ καρχαρίας δὲν ἐφαίνετο πλέον.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπεν ἡ Μαργαρόνα. Τὶ τέρας! Καὶ πόσα ἄλλα ἀκόμη θὰ ἰδοῦμε 'στὸ δρόμο! Ἄχ, δὲν βλέπω τὴν ὥρα νὰ πατήσω σὲ ξηρά... Τὸ διάβολο μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα, παιδιά μου!

— Μὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ ταξειδεύῃ σὲ τέτοια πέλαγα, καὶ νὰ μὴ βλέπῃ καρχαρίας; εἶπεν ὁ Λεγκέν. Γέννημα καὶ θρέμμα, βλέπεις, τοῦ ὠκεανοῦ. Δικαίωμά τους λοιπὸν εἶνε νὰ τριγυρίζουν.

— Ρίχνονται ποτὲ σὲ πλοῖα, Λεγκέν; ἠρώτησεν ἡ Καρολία, ὠχρὰ ἀκόμη ἀπὸ τὸν φόβον.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΑΡΩΘΡΟΥ ΥΠΕΡΗΦΑΝΙΑ

(Μῦθος)

Ὅταν τὸ πρῶτο σάρωθρο
ἀπὸ τὰ βοῦρλα ἐδέθη
Καὶ τὸ μακρὺ στειλιάρι του
σὲ δούλων χέρια εὑρέθη,
Περήφανο, δὲν ἤθελε
τὸ σπίτι νὰ σκουπίζῃ
Καὶ νὰ το σέβωνται, ἔλεγε,
κάνεις νὰ μὴ τ' ἀγγίζῃ·
«Πῶς θέλετε τὴ μύτη μου
'στὴ σκόνι νὰ την βάζω;
Εἶμαι λουλούδι ὥμορφο,
καθὼς αὐτὰ 'στὸ βάζο.
Κι' ἂν θέλετε κι' ἀπόδειξι,
αὐτὴ μονάχα φθάνει:
Καθὼς αὐτὰ ἔχω κ' ἐγὼ
ἕνα μακρὺ κοτσάνι».
Μὰ τότε ὅλοι τοῦπανε
'στὰ γέλια λιγωμένοι
«Ἀπ' τὸ κουτσάνι τίποτε,
ἀνόητο δὲν βγαίνει.
Ἂν θέλῃς 'στὸν κατάλογο
τῶν λουλουδιῶν νὰ πᾷς.
Πρέπει τριγύρω μυρωδιά,
σὰν τοῦτα νὰ σκορπᾷς»

(Κατὰ τὸ γερμανικὸν τοῦ Langbein)

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Ἱλαροτραγῳδία, εἰς εἰκόνας ἑπτά.

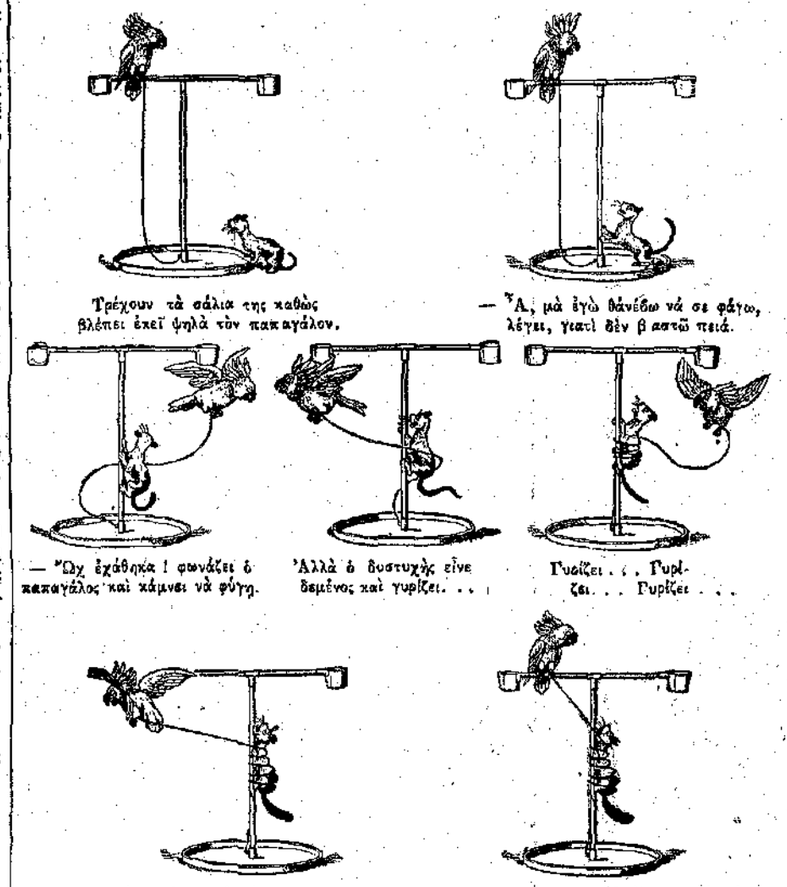

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΚΟΥΤΑΚΙ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ 'στὸ χωριό μας, ὅπου ἀπὸ τότε ἕως τώρα ζοῦν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὴν γεωργία καὶ τὴν κηπουρική, ἐκεῖ κατὰ τὸ ποτάμι ἑκατοικοῦσαν πέντ' ἐξ οἰκογενειάρχαι, ἐργατικοὶ καὶ παραπολὺ πονετικαὶ 'στὰ παιδάκια των· εἶχαν δὰ ὁ καθένας των ἀπὸ ἑπτὰ ὀκτώ..

Ὅλοι των ὅμως ἦσαν εὐχαριστημένοι ἂν καὶ πτωχοί, ἀπὸ τὸ μεροδοῦλι-μεροφάγι, καὶ ποτέ των δὲν ἀγανακτοῦσαν, ἀλλὰ πάντοτε, εἴτε κακοκαιρία εἴτε βαρυχειμωνιὰ ἔκανε, εὐχαριστοῦσαν τὸν Μεγαλοδύναμο, ποῦ δὲν τοὺς ἄφησε ποτὲ ἕως τώρα νὰ πεινάσουν, παρὰ ψηλάχαμηλὰ τοὺς ἐβοηθοῦσε νὰ κερδίζουν τὸ καθημερινὸ τῶν παιδιῶν των.

Μονάχα ὁ Μαθιός, γεωργὸς δουλευτὴς καὶ πατέρας μόνον τριῶν παιδιῶν ἀρσενικῶν, δὲν ἦταν ποτὲ εὐχαριστημένος. Ἄνθρωπος παραπολὺ παράξενος, εὐκολοθύμονε καὶ ἐβλασφημοῦσε χωρὶς νὰ συλλογίζεται τίποτε.

Μιὰ χρονιὰ λοιπὸν ὁ Μαθιός, κατὰ τὸν Μάϊο μῆνα, σὰν ἦσαν τὰ σπαρτά, αὐτουνοῦ καὶ ὅλου τοῦ χωριοῦ, μισοφυημένα, καὶ ἔπιασε μιὰ βροχοῦλα ψιλὴ-ψιλή, ἀλλὰ διαπεραστική, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ χωράφι 'στὸ σπίτι του καὶ σὰν ἀπελπισμένος κτυπῶντας τὲς ἀπαλάμες του, ἐβλασφημοῦσε, καθὼς τὸ ἐσυνείθιζε, καὶ σὰν τρελλός, ὕβριζεν ἀνθρώπους καὶ θεοὺς γιὰ τὸ μεγάλο κακό, τὴ μεγάλη ζημία ποῦ θὰ τοῦκαμνεν ἡ βροχή, νά... τοῦ ρίξῃ ὅλα του τὰ σπαρτά, νὰ τα σαπίσῃ... καὶ:

— Ἄχ, αὐτὸς ὁ Θεός! ἔλεγε· τὶ κάνει αὐτὸς ὁ Θεός!

Καὶ ἐκεῖ ποῦ ἐπερπάτοῦσε 'στὸ δρόμο τὸν μεγάλο τοῦ χωριοῦ, κατακόκκινος ἀπὸ τὸν θυμό του, τυφλωμένος ἀπὸ τὴν παραξενιὰ καὶ κωφὸς ἀπὸ τὴν ἀχαριστία του, ἔλεγε, χωρὶς νὰ βλέπῃ καὶ νὰκούῃ,

φωνακτά, τέτοια βλάσφημα καὶ ἀπερίσκεπτα λόγια :

— Ἐγώ, μωρέ, ἐγὼ νὰ ἤμουν Θεὸς καὶ νἄβλεπεν ὁ κόσμος. . . τί καλὸς Θεὸς ποῦ θὰ ἤμουν! Δὲν θα ἐδειχνόμουν τόσο σκληρόκαρδος 'στὴ φτωχολογιά!. . Θά τους ἐμοίραζα, καθὼς ἤθελαν τὴ βροχὴ καὶ τὴν καλοκαιριά. . . καὶ τότε ὅλος ὁ κόσμος θὰ ἦταν εὐχαριστημένος.. Κακομοῖρα φτωχολογιά! ἐγὼ νὰ ἤμουν Θεὸς καὶ νὰ βλέπατε, τί καλὸς Θεὸς ποῦ θὰ ἤμουν. . .

Μόλις ὅμως ἐτελείωσεν αὐτὰ τὰ λόγια ἕνα βαρὺ χέρι τὸν ἐκτύπησεν 'στὸν ὦμο καὶ τὸν ἐκράτησε, σταματῶντάς τον, μὲ βία.

Καθὼς ὁ Μαθιὸς ἦτον ἀπορροφημένος, παραδομένος 'στὲς ἀλλόκοτες ἰδέες του, δὲν εἶχεν ἰδῆ, ὅτι παραπλεύρωσ του ἤρχετο ἕνας ἄνθρωπος, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, τυλιγμένος μ' ἕναν μανδύαν, σὰν παλαιὸς φιλόσοφος, ὁ ὁποῖος καθὼς ἤκουσε τὰ βλάσφημα τοῦ Μαθιοῦ λόγια, τὸν ἐπλησίασε χαμογελῶντας καὶ τὸν ἐσταμάτησε, σὰν ἐπίτηδες, τόσον ἀπότομα.

Βλέποντας ὅμως ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν μανδύαν ὅτι ὁ ὁ π ο ψ ή φ ι ο ς ἐ κ ε ῖ ν ο ς Θ ε ὸ ς ἔτρεμεν ἀπὸ τὸν φόβον του, σὰν καλάμι, σὰν τὸ μικρότερο στάχυ τῶν μουσκεμένων σπαρτῶν του, τὸν ἀφῆκε καὶ τοῦ εἶπε σοβαρά :

— Μὴ φοβᾶσαι, π α λ λ η κ α ρ ᾶ μου, δέν σου θέλω τὸ κακό· ἀπεναντίας σ' ἐσταμάτησα γιὰ τὸ καλό σου, σὰν ἄκουσα τἀπελπιστικά σου λόγια· σ' ἐσταμάτησα νά σε βοηθήσω . . Πάρε αὐτὸ τ ὸ θ α υ μ α τ ο υ ρ γ ό κ ο υ τ ά κ ι· αὐτό. . . εἶνε ἡ εὐτυχία σου· πάρε το, καὶ σὲ βεβαιόνω, ὅτι ποτέ σου δὲν θὰ βλασφημήσῃς πλέον. Μὲ αὐτὸ θὰ ἔχῃς ὅ,τι καιρὸν ἐπιθυμῆς· ὅταν δηλαδὴ σὺ διατάξῃς βροχήν, ἀμέσως θὰ ἔρχεται ἡ βροχή, καὶ πάλιν εὐθὺς θὰ καλοκαιρεύῃ σὰν τὸ θελήσῃς. . . Πάρε το. . . κ α ὶ β λ α σ φ ή μ α μ ε . . .

— Θεούλη μου! ἐφώναξεν ὁ Μαθιός· μὰ μπορεῖ νὰ γίνῃ ποτὲ αὐτό ;

— Ὄχι μόνον εἰμπορεῖ, ἀλλὰ βεβαιότατα γίνεται, σὰν ἔχῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ περίεργο κουτάκι. . . Μὲ μίαν ὅμως παρατήρησι : μονοχὸς ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσῃς αὐτὸ ποῦ ἐπιθυμεῖς· σὰν βάλῃς δηλαδὴ εἰς τὸ νοῦ σου τὸν καιρὸ ποῦ σε συμφέρει νὰ ζητήσῃς, π ρ έ π ε ι ν ὰ κ α λ έ σ ῃ ς τ ο ὺ ς γ ε ί τ ο ν ά ς σ ο υ καὶ ἐμπρὸς εἰς ὅλους αὐτοὺς νὰ ξεφωνήσῃς αὐτὸ ποῦ θὰ θελήσῃς νὰ γίνῃ. Ἂν τότε ὅλοι οἱ γείτονές σου συμφωνήσουν μὲ τὴν ἰδέαν σου, δὲν ἔχεις ἄλλο τίποτε νὰ κάμῃς, παρὰ ν' ἀνοίξῃς τὸ κουτάκι, καὶ ἀμέσως ὅ,τι εἴπες καὶ ἔγινε.. Ὥρα σου καλή, παλληκαρᾶ μου.

— Στὸ καλό, ἄνθρωπέ μου 'στὸ καλό.

[Ἕπεται τὸ τέλος]

(Μίμησις) Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ

(Ἴδε τὴν προκήρυξιν εἰς τὸ φυλλάδιον τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1898.)

Τί εὔκολον, ἀλλὰ καὶ τί δύσκολον τὸ ποιηματάκι, ποὺ σας ἔδωσα νὰ μεταφράσετε! Εὔκολον διότι εἶχε κοινὰς λέξεις, ἁπλῆν σύνταξιν, καθαρὰν ἔννοιαν. Δύσκολον ὅμως διότι εἶχε λεπτότητα καὶ χάριν, διότι ἦτο ἀπὸ τὰ νηπιακὰ ἐκεῖνα ἀοιστουργηματάκια, τὰ ὁποῖα μόνον οἱ Ἄγγλοι γράφουν! Δι' αὐτὸ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς Διαγωνιζομένους τὸ μετέφρασαν μὲ ἀκρίβειαν, σχεδὸν χωρὶς λάθος. Ἀλλὰ ὀλίγοι, πολὺ ὀλίγοι, κατώρθωσαν ὁπωσδήποτε νἀποδώσουν τὴν χάριν του καὶ τὴν λεπτότητά του.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὁ Λ ο ύ σ ι ο ς προσεπάθησε πολὺ καὶ ἔδειξεν ὅτι ἔχει τὴν ἱκανότητα. Ἀλλὰ τὸν ἔραγαν αἱ π α ρ α λ λ α γ αί. Δηλαδὴ κάθε φράσιν σχεδὸν τοῦ ποιήματος ὁ Λ ο ύ σ ι ο ς τὴν μετέφρασε κατὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας τρόπους, καὶ ἄφησεν εἰς ἐμὲ τὴν φροντίδα νὰ . . . ἐκλέξω. Καὶ πραγματικῶς, ἂν ἐξέλεγα τὰς καλλιτέρας φράσεις, θ' ἀπετελεῖτο μία μετάφρασις πολὺ καλή, καλλιτέρα καὶ ἀπὸ τὴν βραβευομένην. Ἀλλὰ τότε ἡ μετάφρασις αὐτὴ θὰ ἦτο ἀποκλειστικῶς τοῦ Λ ο υ σ ί ο υ; Δέν το πιστεύω . . .

Ἀπὸ τὰς ἄλλας μεταφράσεις μοῦ ἐκίνησε τὴν προσοχὴν ἡ τοῦ Φ α ί δ ω ν ο ς Χ. Σ α μ α ρ τ σ ί δ ου διὰ τὴν πρωτότυπον καὶ ρυθμικὴν σύνθεσίν της. Ἀλλ' εἰς μερικὰ μέρη ἡ φράσις μοῦ ἐφάνη ἀνώμαλος, ὅσον δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸ πεζόν, καὶ κάπου λέγει ὅτι ἀτὸ κεράσι ἐκρεμάσθη» ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ εἴπῃ ὅτι ἦτο κρεμασμένον.

Ὁπωσδήποτε αὐταὶ αἱ δύο μεταφράσεις διεφιλονείκησαν πολὺ τὸ βραβεῖον. Καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, «δύο διαμαχομένων ὁ τρίτος κερδίζει», ἐξεφύτρωσεν εἰς τὴν μέσην ὁ Ζ ο φ ε ρ ὸ ς Μ ε σ α ί ω ν καὶ τοὺς το ἄρπαξε . . . μὲ ὅλο του τὸ δίκηο ὅμως, διότι ἂν ἡ μετάφρασίς του δὲν ἔχῃ τὰς πρωτοτυπίας τῶν ἀνωτέρω, δὲν ἔχει ὅμως οὔτε τὰς ἐλλείψεις των, καὶ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν εἶνε ἀρκετὰ καλή.

Λοιπόν :

Α' Βραβεῖον : ΖΟΦΕΡΟΣ ΜΕΣΑΙΩΝ [ΕΕΕΕ]

Β' Βραβεῖαν : ΛΟΥΣΙΟΣ [ΕΕΕΕ] ΦΑΙΔΩΝ Χ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ [ΕΕΕ]

Γ' Βραβεῖον : ΜΕΛΟΥΣΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ [ΕΕΕ], ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ [ΕΕΕ] ΜΠΑΜΠΟΥ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ [ΕΕΕ].

Μοῦ ἔστειλαν ἐπίσης καλὰς μεταφράσεις, ἀξίας παντὸς **Ἐπαίνου** καὶ οἱ ἑξῆς, εἰς τοὺς ὁποίους ἀπονέμονται καὶ ἀνὰ δύο [ΕΕ].

Νύμφη Καλυψώ, Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας, Χειμωνιάτικη Διακάδα. Ἑτοιμόρροπος Οἰκία, Βασίλισσα Μαργώ, Ἰωάννα Δάρκ, Πιστὸς Σύμμαχος, Σύριανὸς Ἱππότης, Λουΐζα Μ. Μάρκου, Δημότις Βώλου, Εὐγένιος Γ. Χατζηδημητρίου, Ἀστὴρ τοῦ Βέγα, Ἀριστοτέλης ὁ Σταγειρίτης, Δελφὶν τοῦ Κῦξεινου, Φάλσταφ, Τρεχαγυρευόπουλος, Δημ. Π. Δρίβας, Θέλπουσα, Φοινικίς, Χριστόφορος Κολόμβος, Ὑπολαΐς, Φίλανθος, Βαρδαλαμπούμπας.

Ἐκ τῶν λοιπῶν θἀναφέρω **Εὐθύμως** μόνον τοὺς ἑξῆς, ἀπονέμουσα πρὸς ἕκαστον καὶ ἓν Εὔστημον [Ε] :

Ν. Σ. Καράβας, Ἀρχιστράτηγος Μιλτιάδης, Βασίλειος Π. Βασιλείου, Νικόλαος Μ. Βλάσσης, Φιλέρημος Τρυγών, Φιλαμέρικανός, Μιχαὴλ Παρασκάκης, Αὐτοκράτειρα Θεοδώρα, Σοφία Συνανίδου, Ἄρατος, Σταῦρος Θ. Ἰωσηφίδης, Χρυσοῦν Βέλος, Ναυτόπαις, Ἄνθος τῆς Αὐγῆς, Ἀπόστολος Μαρίνος, Χιακὸς Ὀρίζων, Στέφανος Κότινος, Ἐμμ. Ἰωαννίδης, Πέτρα Σκανδάλου, Τυδεύς, Καλὴ Ὀρεξις, Εὔδρομος Οἰκία, Μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου, Ἀλέξανδρος Κακολύρης.

Καὶ εἰς ἀνώτερα. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΦΡΕΔΔΗΣ ΚΑΙ Η ΚΕΡΑΣΙΑ

(Ἡ βράβευθεῖσα μετάφρασις)

«Ἔ, καλὰ κεράσια» εἶπεν ὁ Φρέδδης, ἅμα εἶδε κάτι ὡραῖα καὶ ὥριμα κεράσια ἐπάνω σὲ μιὰ κερασιά· «δὲν κατεβαίνετε λιγάκι καὶ 'ς ἐμέ ;

— Εὐχαριστῶ πάρα πολύ» ἀπήντησεν ἕνα κεράσι· «ἀλλὰ προτιμῶμεν νὰ μένωμεν ἐδῶ ἐπάνω, διότι ἂν κατεβαίναμεν τώρα, φοβοῦμαι ὅτι θὰ μας ἔτρωγες.»

Ἓν ἄλλο κεράσι, τὸ καλλίτερον ἀπ' ὅλα, ἐκρέματο ἀπὸ ἕνα λεπτὸν κλωναράκι.

«Τί εὔμορφο ποῦ εἶσαι» τοῦ εἶπεν ὁ Φρέδδης, «κόκκινο, καὶ ὥριμο, καὶ ἀχ! τί μεγάλο!

— Κόψε με, μικρέ μου, κόψε μ' ἂν μπορῆς» εἶπε τὸ κεράσι.

«Θὰ σ' ἔκοπτα 'στὴ στιγμὴ» ἀπήντησεν ὁ Φρέδδης «ἂν ἤμουν μεγάλος».

Καὶ ἄρχισε νὰ πηδᾷ, νὰ σηκόνεται ἐπάνω 'στὰ δάκτυλά του διὰ νὰ το φθάσῃ· ἀλλὰ τὸ κεράσι ἐχοροπηδοῦσεν, ἐγελοῦσε, καὶ του ἐγαργάλιζε τὴ μύτη του.

«Ἂς εἶνε, δὲν πειράζει!» εἶπε τότε ὁ μικρὸς Φρέδδης· «τὰ κόφτω ἅμα γίνουν.» Ἀλλὰ ἕνα μαῦρο πουλὶ ἐσφύριξε μὲ αὐθάδειαν : «Ἐγὼ θὰ τα φάγω ὅλα ἕως τὸ βράδυ.»

ΖΟΦΕΡΟΣ ΜΕΣΑΙΩΝ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ

Τριάντα 'μέρες ἀπ' τὸν χρόνο
ἐπῆρεν ὁ Σεπτέμβριος,
τριάντα ὁ Ἀπρίλης μόνο
Ἰούνιος καὶ Νοέμβριος

Οἱ ἄλλοι ὅλοι ἔχουν πάρη
ἀπὸ τριάντα μιά. Γι' αὐτὸ
δὲν μένουν τοῦ φτωχοῦ Φλεβάρη
παρὰ μονάχα εἰκοσοκτώ.

Καὶ μόνον ὅταν λάχῃ νἄνε
ἡ βίσεκτη ποῦ λὲν χρονιά,
τοῦ κύρ Φλεβάρ' ἡ 'μέρες πάνε
καὶ γίνονται εἰκοσιεννιά.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΤΑΜΕΙΟΝ
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ
ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ : — Ἀναλόγως τοῦ ἐκ τῶν ἑκάστοτε εἰσφορῶν τῶν συνδρομητῶν μας (καὶ παντὸς ἄλλου ἐπιθυμοῦντος νὰ συνεισφέρῃ) συναχθησομένου ποσοῦ, θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ Σχολεῖα τόμοι τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, ὅπως δοθῶσιν ὡς δῶρα εἰς τοὺς ἐπιμελεστέρους ἀπόρους μαθητὰς καὶ μαθητρίας. Αἱ εἰσφοραί, ἐξ ὁσονδήποτε ποσοῦ, δεκταί· καὶ εἰς γραμματόσημα, στέλλονται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς *Διαπλάσεως τῶν Παίδων*.]

ΔΕΚΑΤΟΝ ΔΕΛΤΙΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν. .	Δρ.	308,35
Ἑλένη Κ. Κοκκίνου	»	1,55
Μικρὸς Ἀθηναϊκὸς Σύλλογος (διὰ τοῦ Μικροῦ Κατεργάρη). . .	»	1,—
Χρυσορρόας Πακτωλός. . . .	»	—,40
Μιχαὴλ Σ. Κουρούκλης. . . .	»	2,—
Ἀνώνυμος Δεσποινὶς ἐκ Ρουμανίας.	»	4,20
Κόρη τοῦ Ἀσωποῦ.	»	3,—
Δελφὶν τοῦ Εὐξείνου.	»	12,—
Ἀσημένια Κῦμα	»	7,—
Ὀδυσσεὺς Γ. Λύδδης	»	1,40
Παρνασσός	»	—,65
Σταῦρος Θ. Ἰωσηφίδης. . . .	»	—,75
Ξενητευμένη Ἑλληνοπούλα. . .	»	1,50
Πολυξένη Κ. Ἀναγνώστου. . .	»	1,50
Σοφὸς Πιττακός.	»	1,55
Περικλῆς, Κωνσταντῖνος καὶ Ἀνδρέας Δ. Σκέφερης. . . .	»	6,—
Στήριγμα τῆς Μητρός. . . .	»	1,—
Ἑλένη Π. Μπογιατζίδου. . .	»	3,15
Μαυροθαλασσίτισσα.	»	4,85
Ἐν ὅλῳ μέχρι 15 Φεβρουαρίου ἐ.ἔ.	Δρ.	361,85

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ Μεσολογγιτάκι : — Λοιπόν, πῶς πηγαίνετε σεῖς εἰς τὴν τάξιν σας ;

Ὁ Αἰθήρ : — Οἱ περισσότεροι πηγαίνουμε μὲ τὰ πόδια. Μερικοὶ μονάχα ἔρχονται μὲ ποδήλατο. Ἀλλὰ ἴσα-ἴσα αὐτοὶ εἶνε *ποῦ μένουν ὀπίσω*. . . Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου [Ε]

* *

Ὁ πατὴρ τοῦ μικροῦ Μιμῆ λέγει πρὸς τὴν μητέρα του:

— Ἀπὸ τὰ τετράποδα, ξεύρεις, τὸ καλλίτερον κρέας δίδουν τὰ ἀρσενικά· ἀπὸ τὰ δίποδα πάλιν (δηλαδὴ ἀπὸ τὰ πτηνὰ) τὸ καλλίτερον κρέας δίδουν τὰ θηλυκά. . .

— Καὶ ἀπὸ τὰ τρίποδα, ἀνακράζει ὁ Μιμῆς, τὸ καλλίτερον κρέας θὰ το δίδουν τὰ οὐδέτερα!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παραλίου Πέτρας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΟΛΛΟΙ. οἱ ὁποῖοι μοῦ στέλλουν ψευδώνυμα πρὸς ἔγκρισιν παρακαλοῦν νὰ τοις ἀπαντῶ χωρὶς νἀγράφω τἀρχικάτων μετὰ τὸ ἐγκρινόμενον ψευδώνυμον. Τὸ ἔκαμα πολλάκις ἤδη· τώρα, ἀλλὰ δὲν τὸκάμω πλέον, διότι ἐπέρχεται σύγχυσις. Τὰ ἀρχικὰ εἶνε ἀπαραίτητα, διότι πολλοὶ τυχαίνει νὰ προτείνουν τὸ ἴδιον ψευδώνυμον, καὶ ὅταν τὸ βλέκουν ἐγκρινόμενον δὲ κανένα ἄλλον, νομίζουν ὅτι ἐνεκρίθη δι' αὐτούς. Ὅσοι ὅμως ὀδιάτὸν φόβον τῶν κυνηγῶνν δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ δημοσιεύωνται τἀρχικά των ἄς μου στέλλουν ψευδῆ ἀρχικὰ διὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδωνύμου.

Βεβαίως, *Ξενητευμένη Ἑλληνοπούλα*, ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ διαγωνισθῆς μὲ τὄνομά σου. Ὁ *Ἀνανίας σ'* εὐχαριστεῖ πολὺ ποῦ εὑρισκεις τὰ Γνωμικά του πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ τὰ προπέρσινα. Κ' ἐδῶ ἕως πρόχθες εἴχαμεν ἄνοιξιν σωστήν, ἀλλὰ τώρα πάλιν ἄρχισε χειμῶνας· τὸ χέρι μου εἶνε παγωμένο ἐν ᾧ σοῦ γράφω. . .

Ἐννοεῖται, *Ἀπόστολε Γ. Μαρτίνε*, ὅτι ὁ διαγωνιζόμενος γράφει καὶ τῶν ἰδικῶν των Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τὰς λύσεις. Ἄδικον θὰ ἦτο ἂν δὲν ἐλογαριάζαντο καὶ αὐταί. Καὶ εἶνε φυσικὸν προνόμιον αὐτὸ τοῦ ἔχοντος τὴν ἱκανότητα νὰ συνθέτῃ Ἀσκήσεις, τὸ νὰ ἔχῃ δηλαδὴ ἐξησφαλισμένας μερικὰς λύσεις διὰ τὸν Διαγωνισμόν.

Φανταστῆτε ἀγάπην ποῦ μου ἔχει ἡ *Σαλωνίκιον Ἑλλὰ* [Ε] ! Ἀπὸ τώρα ἄρχισε νὰ μαζεύῃ μὲ τὸν κουμπαρᾶν τὴν συνδρομὴν τοῦ ἐπομένου ἔτους, μολονότι γνωρίζει ὅτι θὰ της δώσουν χρήματα οἱ γονεῖς της νἀνανεώσῃ, διότι κ' ἐκεῖνοι μάγαποῦν ἐπίσης. — Διὰ τὰς Πν. Ἀσκήσεις, ὄχι, δὲν εἶνε κανεὶς ὑποχρεωμένος νὰ τας λύσῃ ὅλας· ὅσας εἰμπορεῖ μόνον.

Καπετὰν Γιακουμῆ (Ι. Μ.) μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον ὑπ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, καὶ λυποῦμαι ὅτι δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ πρῶτα. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ!... Μὲ πολλὴν μου χαρὰν ἐγνώρισα τὴν πολυμελῆ σου οἰκογένειαν· νὰ σοῦ ζήσῃ! Ἀλλὰ τί μανθάνω ; Λέ μικρότερε ἀδελφαί δὲν εἶνε ἐπιμελεῖς ; Πολὺ κακὸν αὐτό! Κρῖμα ποῦ εἶχα εἰς τὸν νοῦν μου νὰ τας κάμω καὶ φλας μοῦ! Ἀλλ' ἂν δὲν μοῦ γράψῃς ὅτι ἤρχισαν νὰ ἐπιμελῶνται, δὲν θὰ δεχθῶ ποτὲ καὶ νὰ το ἠξεύρουν· [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν σου.

Πολὺ καλὰ ἐνόησες, *Μυλαίδη* [Ε] ποῖος μ' ἐπιφόρτισε νὰ σ' ἐπιπλήξω. Ἀλλὰ νὰ ἠξευρῃς πόσαι σὲ ὑπερησπίσθησαν ἀμέσως καὶ μου ἔγραψαν ὅτι δὲν εἶσαι καθόλου «τεμπέλα». . . Ἔχεις καλὰς φίλας, καὶ αὐτὸ σὲ συσταίνει πολύ. Τὸ κατ' ἐμὲ χαίρω, διότι ἡ ἐπίπληξις ἔγινεν αἰτία νὰ μου γράψῃς συχνά. Δέχομαι τὸν ἀδελφόν σου, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μου γράψῃ ὁ ἴδιος. Τὴν πληροφορίαν σου, ἂν ἔχω τόπον, εἰς τὸ προσεχές.

Γρήγορα θὰ δημοσιευθῇ καὶ ἡ Η' Κυριακή, *Ζουρλομανδύα*. Ἀλλὰ μὴ πιστεύσῃς ὅτι οἱ ἄτακτοι εἶνε εὐρυεῖς. Τουλάχιστον τὸ παράδειγμα ποὺ μου φέρεις, δέν με πείθει. Ποῖος σοῦ εἶπεν ὅτι εἶνε ἄτακτον τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*; Τὸ ψευδώνυμόν του ; Ἀλλὰ δὲν ἠξεύρεις ὅτι *αἱ* προσωπίδες ἀπατοῦν ;

Ἀπὸ τὰ τετράδια, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ἕως τώρα ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς*, τρία τοῦ ἤρεσαν περισσότερον : τοῦ *Λουτίου* κατὰ πρῶτον λόγον, τοῦ *Κόδρου* κατόπι καὶ τῆς *Ἄδρας τοῦ Βουνοῦ*. Παρακαλεῖ λοιπὸν τὸν *Λούσιον* νὰ ἐκλέξῃ δεδίλια ἐκ τοῦ Γραφείου μου ἀξίας 6 δραχμῶν, ὡς δῶρον.

Δὲν εἶπα «πληροφορίας» *Φιλοθάνατε*, ἀλλὰ «προτάσεις» Δηλαδή : δὲν δημοσιεύω κανενὸς νέας προτάσεις περὶ ἀλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀποδώσῃ πρῶτα τὰ τετράδια, τὰ ὁποῖα ὀφείλει. Ἐννόησες τώρα ;

Εἰς τὸ τέλος μιᾶς ὡραιοτάτης ἐπιστολῆς μὲ χίλια δύο, ἡ *Ναυτοπούλα* [Ε] προσθέτει καὶ αὐτὸ τὸ Ὑστερόγραφον : «Ἠξεύρεις ὅτι ἔχω τὴν μανίαν νὰ μὴ στέλλω καμμίαν ἐπιστολὴν ἄνευ ὑστερογράφου. Μὴ ἔχουσα ὅμως τίποτε νὰ προσθέσω σήμερον, σοῦ καθιστῶ ἁπλῶς γνωστὴν τὴν ὑστερογραφομανίαν μου.» Πῶς σᾶς φαίνεται;

«Νὰ ἰδοῦμεν, — μοῦ γράρει ἡ *Ἐρυθρὰ Καμέλια*, ἡ ὁποία ὀλοὲν ξεσπαθόνει, — ἕως τὸ τέλος τῆς Δ' ἐξαμηνίας ποῖος θὰ σου ἔχῃ ἐγγράψῃ περισσοτέρους συνδρομητάς· ὁ *Ἀπόστολος Καραπαναγιώτης* ἢ ἐγώ ; » Ἐμπρὸς λοιπόν, νὰ τὸ ἰδοῦμεν, *Ἐρυθρὰ Καμέλια*, μοναδικὴ διὰ τὸν ζῆλόν σου!

Ἀριάδνη Δημητρίου, νἀναγνώσῃς τὸν Ὀδηγόν, τὸν δημοσιευθέντα εἰς τὸ πρῶτον φυλλάδιον, κ' ἐκεῖ θὰ τα ἴδῃς ὅλα. Ἰδιαιτέρας ὁδηγίας δὲν δίδω, παρὰ μόνον διὰ λεπτομερείας, μὴ ἀναφερομένας εἰς τὸν Ὀδηγόν.

Ἤλιε εὖγε εἰς τὴν φίλην μου *Μαυροθαλασσίτισσαν* [ΕΕΕΕ] ἡ ὁποία ἀνεγέωσε διὰ τὸ 1899 τὴν συνδρομὴν τοῦ φίλου μου *Ι. Καρέτσος*, τοῦ πτωχοῦ καὶ μονόχειρος ἐκείνου νέου, ἀλλὰ τόσον καλοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου πολλὰ ἔγραψεν εἰς τὸ Ἡμερολόγιόν του ὁ κ. Φαίδων προπέρυσι. Τὸν ἐνθυμεῖσθε; καὶ τὸ *Λευκὸν Ρόδον*, τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχε πλερώσῃ τὴν συνδρομήν του διὰ τὸ 1898 ; Ἰδοὺ ὅτι εἰ καλαὶ πράξεις εὑρίσκουν μιμητάς.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Μικρὸν Κοκοράκην* (Δ Π.) *Τίμιον Πολίτην* (Ι. Δ. αὐτὸ ἐξέλεξα) *Μικρὸν Μάγαν* (Κ. Σ.) *Πᾶς μὲ λένε* (Π. Χ) *Μέδωνα* (Ι. Σ. ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ προτιμᾷς) *Τῶν τῆς Θαλάσσης* (Ν. Σ. αὐτὸ ἐξέλεξα) *Μέλλοντα Μηχανικὸν* (Ι. Α. τόσο μόνον!) *Κόκκινο Σκουφάκι* (Σ Α.) καὶ *Μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ* (Μ. Α.)

Ἀδιαφορία πληροφορίαι : Παραλείπονται ἐλλείψει χώρου.

Τὴν Μαγικὴν Εἰκόνα τοῦ 5ου φυλλαδίου ἔλυσαν ἀκόμη : *ὁ Πατραϊκὸς Κόλπος*, ἡ *Ἀερογαυτοπούλα*, τὸ *Πῶς μὲ λένε*, τὸ *Φύγε ἀπ' ἐδῶ*, ὁ *Ταραρῖνος τῆς Ταρασκόνης*, ὁ *Ἀδλάβιος* (ὁ ὁποῖος εἶνε εἰς ἀπὸ τοὺς ἐνθουσιωδεστέρους ξεσπαθωτάς!) ἡ *Γλυκεῖα Ἐλπὶς* (τῆς ὁποίας ἔλαβα καὶ τὴν φωτογραφίαν· ἀλλὰ τί κάμνουν οἱ ἄλλοι βραβευθέντες;) ὁ *Ἰωάννης Γ. Μπούμπουλης*, ἡ *Τίρυνς*, ἡ *Ἄσπρη Γάτα* ([Ε] μὲ μίαν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν) ὁ *Ἐχθρὸς τοῦ Σύλλα*, ἡ *Ναυτοπούλα*, τὸ *Μαγευμένο Δάσος*, τὸ *Ὀχρὸν Δυπόφως*, ἡ *Ἑλληνοπούλα*, καὶ ἄλλοι πολλοί.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν : ὁ *Ποταμὸς Εὐρώτας* μὲ τὴν *Μίαν Τρελούλαν*, *Πῶς τα περνᾶς*, *Δαδωμένον Πυντικόν*, *Ἀγγουρολογιώτατον*, *Σπασμένον Φεγγίτην* — ὁ *Βασιλεὺς τῶν Ἀνθέων* μὲ τὸ *Τί με μέλει*, *Βαρδαλαμπούμπαν*, *Ναυτοπούλαν*, *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα* καὶ *Γαλλικὴν Σημαίαν*. — ὁ *Ἄριελ* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*, *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν* καὶ *Σκουλῆκι τῆς Γῆς*· — ἡ *Μαγευμένη Ἀκρογιαλιὰ* μὲ τὸν *Ἀφρικανόν*, *Πρόσεχε Καλά*, *Κόδρον* καὶ *Θαλασσοπούλαν* — ἡ *Μαγευμένη Ἀκτὶς* μὲ τὸν *Πὶφ-Πὰφ* καὶ *Νοσταλγὸν Ἑλληνα* — ὁ *Χρυσορρόας Πακτωλὸς* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* τῆς *Ἄνδρου*, *Συριανὸ Ναυτόπουλο*, *Μελαγχολικὸν Ναύτην*, *Ἀεροναύτην τῶν Βουνῶν* καὶ *Ναυτοπούλαν* — ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μὲ τὴν *Πριγκίπισσαν τοῦ Ἀχινοῦ*, *Ναυτοπούλαν*, *Τῖδν τοῦ Πηλίου*, *Μικρὸν Πιανίστα* καὶ *Κοριολάνον* — ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* μὲ τὴν *Θαλασσοπούλαν*, *Δαδωλάκι*, *Πὶτ-Πὶτ Πλοῦμ*, *Ροδοστεφανωμένην Ἀτοιξιν* καὶ *Ἀεροστατον* — ἡ *Στρουμπουλὴ Χορεύτρια* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Ἀναγνώστου* καὶ *Ἐσμεραλδαν* —

ὁ *Κόμης τῆς Ἑρμουπόλεως* μὲ τὸν *Δ. Π. Δρίβαν*, *Καφηρέα*, *Συριαρὸ Ναυτόπουλο* καὶ *Συριαρὸν Ἱππότην* — ἡ *Πάλλουσα Καρδία* μὲ τὸν *Σιδηρῶν Πύργον* — τὸ *Σκουλῆκι τῆς Γῆς* μὲ τὴν *Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν*, *Σῦρε κ' ἔλα* καὶ *Φαταούλαν* — ἡ *Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία* μὲ τὴν *Στρουμπουλὴν Χορεύτριαν* — ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* μὲ τὴν *Λιλὴν Ι. Γεωργακοπούλου* — τὸ *Δουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ* μὲ τὸν *Γουλιέλμον Τέλον* καὶ *Β. Τσαγρῆν* — ἡ *Ποιμενὶς τῆς Ἴδης* μὲ τὴν *Πεταλούδαν τῆς Πεντέλης* — ἡ *Χειμωνιάτικη Διακάδα* μὲ τὸν *Μικρὸν Διάβολον* καὶ *Ἀρχιζιζάνιον* — ὁ *Ποιητὴς Δαίμων* μὲ τὸν *Ρωμαῖον Κικέρωνα* καὶ *Ἀγγουρολογιώτατον* — ἡ *Ὁμίχλη τῆς Ἀγγλίας* μὲ τὸ *Νευρόσπαστον*, *Μαστίχαν τῆς Χίου* καὶ *Ἐλίζαν Γέτρυξεν* — ἡ *Στέλλα Ἐμμανουὴλ* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Ἡλίου*, *Τὶν τοῦ Ἡλίου* καὶ *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν* — ἡ *Ἡγεμονὶς τῆς Σύρου* μὲ τὴν *Ρωμηοπούλαν* — ὁ *Λευκόπτερος Ἄγγελος* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, *Ναυτοπούλαν*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* καὶ *Κύδρον* — ἡ *Ἰωνικὴ Ἄκρη* μὲ τὴν *Ἐλένην Δουκάτου*, *Πολύμνιαν Ἀσκάρεως*, *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα* καὶ *Ἑτοιμόῤῥοπον Οἰκίαν* — ἡ *Χειμωνιάτικη Διακάδα* μὲ τὴν *Δέαν* — ὁ *Λευκὸς Ἐλέφας* μὲ τὸ *Διαβολάκι* καὶ *Γλυκεῖαν Ἀράμνησιν* — ὁ *Βασιλεὺς τῶν Ἀνθῶν* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*, *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα*, *Ἐλένην Πράτσικα*, καὶ *Βοσκοπούλαν* — ὁ *Μπάμ-Μπούμ* μὲ τὸν *Λάμπρον Παπαγεωργίου*, *Κατσαρίδαν*, *Ζουρ Δομαρδίαν*, *Ἀντίο Μαστέλλο* καὶ *Βασιλέα τῶν Ὀρέων* — ὁ *Ὀρφεὺς* μὲ τὸν *Δ. Δρίβαν Κουκουνάρι* καὶ *Φυσικὴ*, *Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως* καὶ *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἀρηΐφιλον* (εἰς ἓν ἐπιστολικὸν δελτάριον στέλλεις ἀπ' ὅλα: ἐπιστολήν, πληροφορίας, Παιδικὸν Πνεῦμα καὶ Ἀσκήσεις! Πῶς νὰ τα χρησιμοποιήσω τώρα;) *Μὴ με λησμόνει* (ἡ ὁποία πραγματικῶς δὲν θὰ με λησμονήσῃ ποτέ!) *Σκῆπτρον τοῦ Διός* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν τοῦ φίλου σου καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἶνε κάλλιστος ὅπως γράφεις· ἔδωσα τὸ ἐπισκεπτήριόν σου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος σὲ ὑπερευχαριστεῖ) *Συριαρὸν Ἱππότην* (ἀναμένω τὰς Ἀσκήσεις σου!) *Σμυρνοπούλαν* (καὶ αἱ εὐκολοι χρειάζονται καὶ αἱ δύσκολοι· εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων, βλέπεις, λαμβάνουν μέρος κάθε ἡλικίας παιδιά!) *Σωτήριον Κ. Σωτηρόπουλον* ([Ε] διὰ τὴν ἀδρότητα τῆς ἐπιστολῆς σου!) *Φίλιππον Βερκέτην*, *Σωτήριον Ι. Φῶκον*, *Σταμάτιον Κ. Τριανταφύλου*, *Εὐπειθῆ Τίόν*, *Βαρδαλαμπούμπαν* ([Ε] μοῦ ἤρεσαν τὰ ἀνέκδοτά σου· τὸ πρῶτον μάλιστα ἴσως τὸ χρησιμοποιήσω· ἀλλὰ τὸ ψαλτάκι σου πολὺ ἀσεβές· ἔται λοιπὸν πειράζουν τοὺς ἱερωμένους;) *Θαλασσινὸν Ζωγράφον*, *Νικόλαον Παπαδημητρίου* (ἐλήφθησαν καὶ θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴν σειράν των!) *Ἐλένην Ι. Τζαύρα* ([Ε] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν σου· νομίζω ὅτι καλλίτερα εἶνε νὰ πάρῃς ψευδώνυμον, τοὐλάχιστον διὰ τὴν Ἀλληλογραφίαν· εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς εἰμπορεῖς νὰ διαγωνίζεσαι καὶ μὲ τὸνομά σου, ὅπως λέγει ὁ Ὁδηγός!) *Μιχαὴλ Παρασκάκην* (αἱ ταινίαι ποὺ μοῦ ἔστειλες, δὲν μοῦ χρειάζονται· νὰ τας φυλάττῃς καὶ ὁσάκις κάμνῃς καμμίαν παραγγελίαν, νὰ μοῦ ἐσωκλείῃς ἀπὸ μίαν, διὰ νὰ σοῦ στέλλω τὰ ζητούμενα βιβλία, τετράδια, κτλ. Ἐνδήσεις;) *Ἀλεξικέραυνον* (βεβαίως εἶχες δίκαιον· ἀλλὰ τώρα θὰ ἔχῃς ἄδικον ἂν δὲν μοῦ γράψῃς πάλιν τακτικά!) *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* (ὁ Ἀνανίας μοῦ εἶπεν ὅτι δὲν θὰ σε λησμονήσῃ εἰς τὰς ἀδελφάς του ἔδειξα τὴν μπιμπίλαν σου [Ε] ἀλλὰ καμμία δὲν ἤξευρε αὐτὴν τὴν ἐργασίαν· πλέκουν, ξεύρεις, κοπανέλια!) *Ἱππότην Γουλιέλμον*, *Ἀλεξάνδραν Δούρου* (μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ μετριοφροσύνη σου· ὁ Ἀνανίας στέκεται ἀπ' ἐπάνω μου αὐτὴν τὴν στιγμὴν καὶ μου παραγγέλει νὰ σου γράψω, ὅτι ἂν εἶχες ἵππον θὰ ἦτο . . . ὁ Δούρειος!) *Γεράσιμον Καρασουλάνην* (τώρα τὸ φύλλον θὰ στέλλεται ἐνωρίτερα!) *Γεώργιον Ν. Σκούραν* (τὰ φύλλα σου στέλλονται τακτικώτατα· ἂν δὲν τὰ λαμβάνῃς θὰ πῇς ὅτι ἡ διεύθυνσις τὴν ὁποίαν μοῦ ἔδωσες, εἶνε ἀνεπαρκής!) *Κλεαρέτην Δίπλα*, *Ψαρόμυαλον* ([Ε] διὰ τὴν εὐφυεστάτην ἐπιστολήν σου!) *Τζάμπν Ἀνακατωμένον*, *Τσούχταρ* ([Ε] ὁ κ. Φαίδων εἶνε κατενθουσιασμένος μὲ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολὴν ποὺ του ἔγραψες!) *Δημήτριον Δρίβαν* (πόσον καιρὸν εἶχες νὰ μου γράψῃς!) *Ἡγεμονίδα τῆς Σύρου*, *Ψίθυρον τῶν Φύλλων*, *Δίγλην Γεωργαντοπούλου*, *Καφηρέα* (στεῖλε μου κανὲν ἄλλο Π. Πνεῦμα, διότι αὐτὸ εἶνε πολὺ κοινόν!) *Στρατηγὸν Ῥιοδὲλ Κουτσεστέζ*, *Χαρίλαον Κ. Μιχαλόπουλον*, *Ἀντωνίτην Καρδιάν*, *Δοξίαν* (καλὸν τὸ ποίημά σου· ἀλλὰ διατί κάθε τετράστιχον ἔχει καὶ ἄλλο μέτρον;) *Φούριον τῆς Κερκύρας* (τὸ πρὸς τὴν *Ἑλληνοπούλαν* τετράδιόν σου δὲν εἶχε γραμματόσημον· ἔχε ὑπομονὴν καὶ θὰ λάβῃς!) *Ἐλένην Καμπᾶ* (ἔστειλα!) *Ἄρατον*, *Πηδηκτούλαν* (καὶ βέβαια ἔπρεπε νὰ πηδήσῃς, ὡς πηδηκτούλα ποὺ εἶσαι!) *Αὐγερινὸν* (αὐτὰ ὅλα θὰ τα εἰπῶ μὲ τὸν καιρόν!) *Καυκασίαν*, *Μαρίκαν Α. Κουρῆ*, *Ἐχθρὸν τοῦ Σύλλα* (νὰ ποταθῇς δι' ἐπιστολῆς σου πρὸς ἕνα τῶν ἀντιπροσώπων, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἐδημοσίευσα!) *Ὀρφέα* (15 λεπτὰ ἕκαστον!) *Μπὰμ Μπούμ*, (λές ἡ μικρούλα «Λιλὴν νὰ ἐβύθισε κοτζὰμ «Εὐστάθειαν»; δὲν τὸ πιστεύω!) *Ἡλιλουσσὸν Πρωΐαν* ([Ε] μὰ ποῦ εἶνε τὰ λάθη; ἐγὼ δὲν βρῆκα κανένα· ἀπεναντίας μοῦ ὑπερήρασεν ἡ ἐπιστολή σου!) *Ἄνναν Ι. Γεωργιάδου*, *Ἄγριον Μάγδην* (ναί· νὰ μοῦ τὸ στείλῃς!)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *12 Φεβρουαρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 5 Ἀπριλίου

Ὁ κάτοχος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδει νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κωλύεται ἐν τῇ Γραμεῖῳ μας εἰς φυλλάδιον, ἂν ἕκαστος παρέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται ᾗ 1

95. Λεξίγριφος.

Ἕνα βουνὸ μὲ μέλος σου μονάχα ἐνωθῆκαν
Κ' ἕνας ἀρχαῖος βασιλεὺς τὰ δύο ἐγινήκαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τσαπινοῦ Ἰοῦ

96. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου σὲ ἀποτρέπει,
Τὸ δεύτερόν μου σὲ προτρέπει,
Τὸ σύνολόν μου ἐθνικὸν
Καὶ τοῖς προγόνοις ἐχθρικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνωνύμου

97. Στοιχειόγριφος.

Ἑνὸς στρατηγοῦ ἀρχαίου
Τοῦ ἀλλάξεις ἕνα γράμμα
Κι' αὐτοκράτορος Ρωμαίου
Ἔχεις τόνομα ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζωφεροῦ Μεσσαίωνος

98. Αἴνιγμα.

Εἴμεθα δύο ἀδελφοί· ἐγὼ ὁ πειὸ μεγάλος.
Γυρίζω ἀκατάπαυστα, γυρίζει καὶ ὁ ἄλλος.
Καὶ μολονότι διάζομαι, ἐκεῖνος μὲ προφθάνει,
Καὶ νὰ σταθοῦμε κάποτε κ' οἱ δυὸ μαζὶ συμβαίνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτηνοῦ τῆς Ἐρήμου [ΕΕ]

99. Δημῶδες Αἴνιγμα.

Δαχτυλίδι βερωτό,
βερωτὸ καμαρωτό,
πέφτει ἀπὸ τὸν ἔγκρεμνό,
Μήτε δὲν τσακίζεται,
Μήτε δὲν ραγίζεται.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βορδαλαμπούμπα

100. Πυραμίς.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν πρόσωπον

. . + . . = ἐπίρρημα. [τῆς Γραφῆς.
. . . + . . . = λίμνη τῆς Ἀσίας.
. . . . + . . . = ζῷον.
. . . . . + . . . = ζῷον.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντωνίου Κυριακίδου

101. Ἰσοσκελὲς Τρίγωνον.

Τὰ κατωτέρω γράμματα λάβε ἀνὰ ἑπτά,
Καὶ τρίγωνον ἰσοσκελὲς σχημάτισε μ' αὐτά:

ΑΒΕΕΗΙΚΑΜΝΟΟΡΣΣΣΤΩ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους

102. Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς:

Α Τ Κ Ο
Τ Ο Ν Υ
Ε Ω Π Ε
Υ Ο Λ Ω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πεττακοῦ

103. Λογοπαίγνιον.

Εἰκοσιεπτὰ καὶ δεκατρία πόσα κάμνουν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζωφεροῦ Μεσσαίωνος [Ε]

104.—108. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις:

λύκος, θεός, ἄρα, ξηρά, ῥάξ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Κ. Δεκαθάλλα

109. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς.

Πέντε λέξεις θὰ ζητήσω· καὶ ἡ πρώτη θὰ σημαίνῃ
Βασιλέα διοικοῦντα... ὄχι τετραπόδων γένη.
Εἰς τὸ σῶμά σου ἀφθόνως ἀπαντᾶται ἡ δευτέρα
Ἡ δὲ τρίτη θὰ σου λέγῃ καθαρὰ πῶς εἶνε ἡμέρα.
Ἡ τετάρτη τῆς θαλάσσης θάνακύψῃ ὡς θεὸς
Κ' ἓν ἐπίρρημα ἡ πέμπτη... ὄχι· καὶ πολὺ σα-
[φῶς.
Τούτων δὲ τῶν ζητουμένων ἐὰν λάβῃς ταρχικά,
Μιὰ θεότης τῶν ἀρχαίων θὰ προβάλῃ ἐξαφνικά.
Κ' ἀπ' τὰ δεύτερα ἐπίσης μιὰ θεότης θὰ προβάλῃ,
Τὰ δὲ τρίτα θὰ ζητήσῃς εἰς τοῦ Πάπα τὸ κεφάλι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιλτιάδου [ΕΕ]

110. Φωνηεντόλιπον.

★ — φθνν-τς-λλς-μλγ-τ-υ-κττρς-τν

Ἐστάλη ὑπὸ Φιλοκάτρίδος Ἰάδος

111. Ἐλλιποδύμφωνον.

ο-εα-ει-ιει-τ'-αο-αι-α-υο-ο-ωω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐγερινοῦ

112. Γρῖφος.

Ὅσαι, σός, ἴτ, ἴτ, ἴτ, Ω, ς, τόνε, γῆ, πτῦον, ἄν, ἄκς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λαμπροκοταμίτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν κυπριακῶν ἀσκήσεων τῆ, 5 Δεκεμβρίου 1898

756. Σιδηρία (Σ, Β, Ροιά). **757.** Ρεῦμα, γεῦμα. **758.** Μύτιλος, Μίλητος. **759.** Νῖκος, νίκη.

760.	**761.**
Α Ν Α Ν Ι Α Σ	Π Α Α
Ν Α Ξ Ι Ο Σ	Ο Α Ι
Α Ξ Ι Ο Σ	Α Κ Ν
Ν Ι Ο Σ	Β Ο Ι Ω Τ Ι Α
Ι Ο Σ	Π Ν Ν
Α Σ	Α Ι Ι
Σ	Λ Α Α

762—764. 1, Πηνειὸς (νὰ ΠΙΝΗ ΟΣον). 2, Ρήνος (φέΡΕΙ ΝΟΣτιμον). 3, Ἀσωπὸς (ἀγαθΑΣ ΟΠΩΣ). **756—759.** 1, Μισοκακόμορος. 2, Φύγε ἀπ' ἐδῶ. 3, Καφηρεύς. 4, Θωρακίτης. 5, Φιλοθάνατος. **770.** Διότι δὲν ἐπέτυχε. **771.** Τὰ Λευκώματα. 772. Τ' εἶχες, Γιάννη, τ' εἶχα πάντα. 773. Κακῆς ἀπαρχὴς γίνεται τέλος κακόν. 774. Δώδεκα διὰ δύο ἴσον δύο σὺν ὀκτὼ διὰ δύο (12 : 2=2+6 : 2)

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.